2026/1348

19.6.2026.

PRIJEVOD

Konvencija Ujedinjenih naroda protiv kibernetičkog kriminala kojom se jača međunarodna suradnja u području suzbijanja određenih kaznenih djela počinjenih putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije i u području razmjene dokaza o teškim kaznenim djelima u elektroničkom obliku

PREAMBULA

DRŽAVE STRANKE OVE KONVENCIJE,

IMAJUĆI U VIDU svrhe i načela Povelje Ujedinjenih naroda,

NAPOMINJUĆI DA informacijske i komunikacijske tehnologije, iako imaju ogroman potencijal za razvoj društava, stvaraju nove prilike za počinitelje, mogu doprinijeti povećanju stope i raznolikosti kriminalnih aktivnosti i mogu negativno utjecati na države, poduzeća i dobrobit pojedinaca i društva u cjelini,

ZABRINUTE ZBOG TOGA ŠTO uporaba sustava informacijske i komunikacijske tehnologije može znatno utjecati na razmjer, brzinu i opseg kaznenih djela, uključujući kaznena djela povezana s terorizmom i transnacionalnim organiziranim kriminalom, kao što su trgovina ljudima, krijumčarenje migranata, nezakonita proizvodnja i trgovanje vatrenim oružjem, njegovim dijelovima i komponentama te streljivom, trgovina drogom i trgovina kulturnim dobrima,

SVJESNE potrebe za prioritetnim provođenjem svjetske kaznenopravne politike usmjerene na zaštitu društva od kibernetičkog kriminala, među ostalim donošenjem odgovarajućeg zakonodavstva, utvrđivanjem zajedničkih kaznenih djela i postupovnih ovlasti te poticanjem međunarodne suradnje radi djelotvornijeg sprečavanja i suzbijanja tih aktivnosti na nacionalnoj, regionalnoj i međunarodnoj razini,

ODLUČNE DA počiniteljima kibernetičkog kriminala uskraćuju utočište kaznenim progonima tih kaznenih djela gdje god do njih dođe,

NAGLAŠAVAJUĆI potrebu za poboljšanjem koordinacije i suradnje među državama, među ostalim pružanjem tehničke pomoći i izgradnjom kapaciteta, uključujući prijenos tehnologije zemljama, osobito zemljama u razvoju, na njihov zahtjev u skladu s međusobno dogovorenim uvjetima kako bi se poboljšalo nacionalno zakonodavstvo i okviri i povećao kapacitet nacionalnih tijela za borbu protiv kibernetičkog kriminala u svim njegovim oblicima, uključujući njegovo sprečavanje, otkrivanje, istragu i kazneni progon, i ističući u tom kontekstu ulogu Ujedinjenih naroda,

PREPOZNAJUĆI porast broja žrtava kibernetičkog kriminala, važnost ostvarivanja pravde za te žrtve i potrebu za odgovorom na potrebe osoba u ranjivom položaju u okviru mjera koje se poduzimaju radi sprečavanja i suzbijanja kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom,

ODLUČNE DA djelotvornije sprečavaju, otkrivaju i suzbijaju međunarodne prijenose imovine ostvarene kibernetičkim kriminalom te jačaju međunarodnu suradnju u području povrata imovinske koristi stečene kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom,

IMAJUĆI U VIDU DA je sprečavanje i suzbijanje kibernetičkog kriminala zajednička odgovornost svih država te da one moraju međusobno surađivati kako bi njihova nastojanja u ovom području bila djelotvorna, uz potporu i sudjelovanje relevantnih međunarodnih i regionalnih organizacija, kao i nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru,

PREPOZNAJUĆI važnost osvještavanja rodne perspektive u svim relevantnim aktivnostima za sprečavanje i suzbijanje kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom,

IMAJUĆI NA UMU potrebu za postizanjem ciljeva kaznenog progona i osiguravanjem poštovanja ljudskih prava i temeljnih sloboda sadržanih u primjenjivim međunarodnim i regionalnim instrumentima,

POTVRĐUJUĆI pravo osoba na zaštitu od proizvoljnog ili nezakonitog zadiranja u privatnost i važnost zaštite osobnih podataka,

ODAJUĆI PRIZNANJE Uredu Ujedinjenih naroda za droge i kriminal i drugim međunarodnim i regionalnim organizacijama za njihov rad na sprečavanju i suzbijanju kibernetičkog kriminala,

PODSJEĆAJUĆI NA rezolucije Opće skupštine 74/247 od 27. prosinca 2019. i 75/282 od 26. svibnja 2021.,

UZIMAJUĆI U OBZIR postojeće međunarodne i regionalne konvencije i ugovore o suradnji u kaznenim stvarima te slične ugovore koje su sklopile države članice i Ujedinjeni narodi,

SPORAZUMJELE SU SE KAKO SLIJEDI:

POGLAVLJE I.

OPĆE ODREDBE

Članak 1.

Svrha

Svrha je ove Konvencije:

(a) promicati i jačati mjere za učinkovitije i djelotvornije sprečavanje i suzbijanje kibernetičkog kriminala;

(b) promicati, olakšavati i jačati međunarodnu suradnju u sprečavanju i suzbijanju kibernetičkog kriminala; i

(c) promicati, olakšavati i podupirati tehničku pomoć i izgradnju kapaciteta radi sprečavanja i suzbijanja kibernetičkog kriminala, osobito u korist zemalja u razvoju.

Članak 2.

Upotreba pojmova

Za potrebe ove Konvencije:

(a) „sustav informacijske i komunikacijske tehnologije” znači svaki uređaj ili skupina povezanih ili srodnih uređaja, od kojih jedan ili više njih programski prikuplja, pohranjuje i automatski obrađuje elektroničke podatke;

(b) „elektronički podaci” znači svako predstavljanje činjenica, informacija ili koncepata u obliku koji je prikladan za obradu u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije, uključujući odgovarajući program kojim sustav informacijske i komunikacijske tehnologije izvršava neku funkciju;

(c) „podaci o prometu” znači svi elektronički podaci koji se odnose na priopćenje putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije i koji su generirani u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije koji je dio komunikacijskog lanca te u kojima se navode podrijetlo, odredište, smjer, vrijeme, datum, veličina i trajanje priopćenja ili vrsta temeljne usluge;

(d) „podaci o sadržaju” znači svi elektronički podaci, osim podataka o pretplatniku ili podataka o prometu, koji se odnose na sadržaj podataka prenesenih sustavom informacijske i komunikacijske tehnologije i koji uključuju, ali nisu ograničeni na slike, tekstualne poruke, glasovne poruke, audiozapise i videozapise;

(e) „pružatelj usluga” znači svaki javni ili privatni subjekt koji:

i. korisnicima svojih usluga pruža mogućnost komuniciranja sustavom informacijske i komunikacijske tehnologije; ili

ii. obrađuje ili pohranjuje elektroničke podatke u ime te komunikacijske usluge ili korisnikâ te usluge;

(f) „podaci o pretplatniku” znači sve informacije koje čuva pružatelj usluga, a koje se odnose na pretplatnike na njegove usluge, osim podataka o prometu ili podataka o sadržaju, i na temelju kojih se mogu utvrditi:

i. vrsta upotrijebljene komunikacijske usluge, tehničke odredbe povezane s njom i razdoblje usluge;

ii. pretplatnikov identitet, poštanska ili zemljopisna adresa, broj telefona ili drugi broj za pristup te podaci za obračun ili plaćanje dostupni na temelju sporazuma ili dogovora o usluzi;

iii. sve druge informacije o mjestu postavljanja komunikacijske opreme dostupne na temelju sporazuma ili dogovora o usluzi;

(g) „osobni podaci” znači sve informacije koje se odnose na fizičku osobu čiji je identitet utvrđen ili se može utvrditi;

(h) „teško kazneno djelo” znači postupanje koje predstavlja kazneno djelo koje je kažnjivo oduzimanjem slobode u najduljem trajanju od najmanje četiri godine ili strožom kaznom;

(i) „imovina” znači imovina svake vrste, bilo fizička ili ne, pokretna ili nepokretna, materijalna ili nematerijalna, uključujući virtualnu imovinu, i pravni dokumenti ili instrumenti kojima se dokazuje vlasništvo nad imovinom ili udio u imovini te vrste;

(j) „imovinska korist ostvarena kaznenim djelom” znači svaka imovina koja je ostvarena ili izravno ili neizravno stečena počinjenjem kaznenog djela;

(k) „zamrzavanje” ili „privremeno oduzimanje” znači privremena zabrana prijenosa, zamjene, raspolaganja ili kretanja imovine ili privremeno čuvanje ili kontrola imovine po nalogu suda ili drugog nadležnog tijela;

(l) „zapljena”, koja obuhvaća pljenidbu kada je to primjenjivo, znači trajno oduzimanje imovine na temelju naloga suda ili drugog nadležnog tijela;

(m) „predikatno kazneno djelo” znači svako kazneno djelo kojim je ostvarena imovinska korist koja može postati predmetom kaznenog djela kako je definirano u članku 17. ove Konvencije;

(n) „organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju” znači organizacija koju čine suverene države unutar određene regije na koju su njezine države članice prenijele nadležnost za pitanja uređena ovom Konvencijom i koja je u skladu sa svojim unutarnjim postupcima propisno ovlaštena potpisati, ratificirati, prihvatiti i odobriti ovu Konvenciju ili joj pristupiti; upućivanje na „države stranke” na temelju ove Konvencije odnosi se na te organizacije u granicama njihove nadležnosti;

(o) „hitna situacija” znači situacija u kojoj postoji znatna i neposredna opasnost za život ili sigurnost bilo koje fizičke osobe.

Članak 3.

Područje primjene

Ova Konvencija primjenjuje se, osim ako ovdje nije drukčije određeno, na:

(a) sprečavanje, istragu i kazneni progon kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom, uključujući zamrzavanje, oduzimanje, zapljenu i povrat imovinske koristi ostvarene tim kaznenim djelima;

(b) prikupljanje, pribavljanje, čuvanje i razmjenu dokaza u elektroničkom obliku u svrhu kaznenih istraga ili postupaka, kako je predviđeno u člancima 23. i 35. ove Konvencije.

Članak 4.

Kaznena djela utvrđena u skladu s drugim konvencijama i protokolima Ujedinjenih naroda

1. U provedbi drugih primjenjivih konvencija i protokola Ujedinjenih naroda kojih su stranke, države stranke osiguravaju da se kaznena djela utvrđena u skladu s tim konvencijama i protokolima smatraju kaznenim djelima i na temelju nacionalnog zakonodavstva ako su počinjena putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije.

2. Ništa u ovom članku ne smije se tumačiti na način da utvrđuje kaznena djela u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 5.

Zaštita suvereniteta

1. Države stranke ispunjavaju svoje obveze na temelju ove Konvencije na način koji je sukladan načelima suverene jednakosti i teritorijalne cjelovitosti država te nemiješanja u unutarnje poslove drugih država.

2. Ništa u ovoj Konvenciji ne daje pravo državi stranci da na državnom području druge države izvršava nadležnost i obavlja funkcije koje su nacionalnim pravom te druge države rezervirane isključivo za tijela te druge države.

Članak 6.

Poštovanje ljudskih prava

1. Države stranke osiguravaju da je provedba njihovih obveza na temelju ove Konvencije u skladu s njihovim obvezama na temelju međunarodnog prava o ljudskim pravima.

2. Ništa u ovoj Konvenciji ne smije se tumačiti na način da dopušta kršenje ljudskih prava ili temeljnih sloboda, uključujući prava povezana sa slobodom izražavanja, savjesti, mišljenja, vjeroispovijesti ili uvjerenja, mirnog okupljanja i udruživanja, u kontekstu primjenjivog međunarodnog prava o ljudskim pravima i u skladu s njime.

POGLAVLJE II.

KRIMINALIZACIJA

Članak 7.

Nezakonit pristup

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerni i bespravni pristup cijelom sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili bilo kojem dijelu tog sustava.

2. Država stranka može propisati da to kazneno djelo mora biti počinjeno kršenjem sigurnosnih mjera s namjerom pribavljanja elektroničkih podataka ili s drugom nepoštenom ili kriminalnom namjerom ili u odnosu na sustav informacijske i komunikacijske tehnologije koji je povezan s drugim sustavom informacijske i komunikacijske tehnologije.

Članak 8.

Nezakonito presretanje

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno i bespravno presretanje nekim tehničkim sredstvom nejavnog prijenosa elektroničkih podataka u, iz ili unutar sustava informacijske i komunikacijske tehnologije, uključujući elektromagnetske emisije sustava informacijske i komunikacijske tehnologije koji prenosi te elektroničke podatke.

2. Država stranka može propisati da to kazneno djelo mora biti počinjeno s nepoštenom ili kriminalnom namjerom ili u odnosu na sustav informacijske i komunikacijske tehnologije koji je povezan s drugim sustavom informacijske i komunikacijske tehnologije.

Članak 9.

Zadiranje u elektroničke podatke

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno i bespravno oštećivanje, brisanje, uništavanje, mijenjanje ili prikrivanje elektroničkih podataka.

2. Država stranka može propisati da postupanjem opisanim u stavku 1. ovog članka mora biti prouzročena ozbiljna šteta.

Članak 10.

Zadiranje u sustav informacijske i komunikacijske tehnologije

Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno i bespravno ozbiljno ometanje funkcioniranja sustava informacijske i komunikacijske tehnologije unosom, prijenosom, oštećivanjem, brisanjem, uništavanjem, mijenjanjem ili prikrivanjem elektroničkih podataka.

Članak 11.

Zloporaba uređaja

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno i bespravno:

(a) pribavljanje, proizvodnju, prodaju, nabavu radi uporabe, uvoz, distribuciju ili drugo stavljanje na raspolaganje:

i. uređaja, uključujući program, namijenjenog ili prilagođenog prvenstveno u svrhu počinjenja bilo kojeg kaznenog djela utvrđenog u skladu s člancima od 7. do 10. ove Konvencije; ili

ii. lozinke, vjerodajnica za pristup, elektroničkog potpisa ili sličnih podataka kojima se može pristupiti cijelom sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili bilo kojem dijelu tog sustava;

s namjerom da taj uređaj, uključujući program, ili lozinka, vjerodajnice za pristup, elektronički potpis ili slični podaci budu upotrijebljeni u svrhu počinjenja bilo kojeg kaznenog djela utvrđenog u skladu s člancima od 7. do 10. ove Konvencije; i

(b) posjedovanje neke od stavki iz stavka 1. točke (a) podtočke i. ili ii. ovog članka, s namjerom da bude upotrijebljena u svrhu počinjenja bilo kojeg kaznenog djela utvrđenog u skladu s člancima od 7. do 10. ove Konvencije.

2. Ovaj članak ne smije se tumačiti na način da se njime nalaže kaznena odgovornost ako pribavljanje, proizvodnja, prodaja, nabava radi uporabe, uvoz, distribucija ili drugo stavljanje na raspolaganje ili posjedovanje iz stavka 1. ovog članka nije počinjeno u svrhu počinjenja nekog kaznenog djela utvrđenog u skladu s člancima od 7. do 10. ove Konvencije, na primjer u slučaju ovlaštenog ispitivanja ili zaštite sustava informacijske i komunikacijske tehnologije.

3. Svaka država stranka može zadržati pravo neprimjenjivanja stavka 1. ovog članka pod uvjetom da se to ne odnosi na prodaju, distribuciju ili drugo stavljanje na raspolaganje stavki iz stavka 1. točke (a) podtočke ii. ovog članka.

Članak 12.

Krivotvorenje putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerni i bespravni unos, mijenjanje, brisanje ili prikrivanje elektroničkih podataka koji za posljedicu imaju nevjerodostojnost podataka, pri čemu postoji namjera da se oni u pravne svrhe smatraju vjerodostojnima ili da se po njima postupa kao da su takvi, neovisno o tome jesu li ti podaci izravno čitljivi i razumljivi.

2. Država stranka može propisati da tek postojanje prijevarne ili slične nepoštene ili kriminalne namjere povlači kaznenu odgovornost.

Članak 13.

Krađa ili prijevara putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije

Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno i bespravno uzrokovanje gubitka imovine za drugu osobu koje je počinjeno:

(a) bilo kakvim unosom, mijenjanjem, brisanjem ili prikrivanjem elektroničkih podataka;

(b) bilo kakvim zadiranjem u funkcioniranje sustava informacijske i komunikacijske tehnologije;

(c) bilo kakvom prijevarom u pogledu činjeničnih okolnosti izvršenom putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije zbog koje osoba počini neku radnju koju inače ne bi počinila ili propusti počiniti radnju koju inače ne bi propustila počiniti;

pri čemu postoji prijevarna ili nepoštena namjera bespravnog pribavljanja novčane ili druge imovinske koristi za sebe ili za drugu osobu.

Članak 14.

Kaznena djela povezana s internetskim materijalom koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržajem koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila sljedeća namjerna i bespravna postupanja:

(a) proizvodnju, nuđenje, prodaju, distribuciju, prijenos, emitiranje, prikazivanje, objavljivanje ili drugo stavljanje na raspolaganje putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije materijala koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaja koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece;

(b) nuđenje, pribavljanje ili pristupanje putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije materijalu koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaju koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece;

(c) posjedovanje putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije ili drugog medija za pohranu materijala koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaja koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece ili upravljanje tim materijalom ili sadržajem;

(d) financiranje kaznenih djela utvrđenih u skladu s točkama od (a) do (c) ovog stavka, koje države stranke mogu utvrditi kao zasebno kazneno djelo.

2. Za potrebe ovog članka „materijal koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaj koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece” uključuje vizualne materijale i može uključivati pisani sadržaj ili audiosadržaj koji prikazuje, opisuje ili predstavlja bilo koju osobu mlađu od 18 godina:

(a) kako sudjeluje u stvarnoj ili simuliranoj seksualnoj aktivnosti;

(b) u prisutnosti osobe koja sudjeluje u bilo kakvoj seksualnoj aktivnosti;

(c) čiji su intimni dijelovi tijela prikazani prvenstveno u seksualne svrhe; ili

(d) podvrgnutu mučenju ili okrutnom, neljudskom ili ponižavajućem postupanju ili kazni, pri čemu je taj materijal seksualne prirode.

3. Država stranka može propisati da materijal utvrđen u stavku 2. ovog članka mora biti ograničen na materijal:

(a) koji prikazuje, opisuje ili predstavlja stvarnu osobu; ili

(b) koji vizualno prikazuje seksualno zlostavljanje ili seksualno iskorištavanje djece.

4. Države stranke mogu u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom i primjenjivim međunarodnim obvezama poduzeti korake da se iz kriminalizacije izuzmu:

(a) postupanje djece u pogledu samostalno proizvedenog materijala u kojem su prikazana; ili

(b) sporazumna proizvodnja, prijenos ili posjedovanje materijala opisanog u stavku 2. točkama od (a) do (c) ovog članka ako je prikazano postupanje zakonito na temelju nacionalnog prava i ako uključene osobe upotrebljavaju taj materijal isključivo u privatne i sporazumne svrhe.

5. Ništa u ovoj Konvenciji ne utječe ni na jednu međunarodnu obvezu koja je pogodnija za ostvarenje prava djeteta.

Članak 15.

Vrbovanje ili mamljenje u svrhu počinjenja seksualnog kaznenog djela protiv djeteta

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno komuniciranje, vrbovanje, mamljenje ili sklapanje bilo kakvog dogovora putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije u svrhu počinjenja seksualnog kaznenog djela protiv djeteta, kako je ono definirano u nacionalnom zakonodavstvu, uključujući u svrhu počinjenja bilo kojeg kaznenog djela utvrđenog u skladu s člankom 14. ove Konvencije.

2. Država stranka može propisati da je potrebna radnja kojom se konkretno ostvaruje postupanje opisano u stavku 1. ovog članka.

3. Država stranka može razmotriti proširivanje kriminalizacije u skladu sa stavkom 1. ovog članka u odnosu na osobu za koju se vjeruje da je dijete.

4. Države stranke mogu poduzeti korake da se iz kriminalizacije izuzme postupanje iz stavka 1. ovog članka u slučajevima kad je počinitelj dijete.

Članak 16.

Dijeljenje intimnih slika bez pristanka

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjernu i bespravnu prodaju, distribuciju, prijenos, objavljivanje ili drugo stavljanje na raspolaganje intimne slike osobe putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije, bez pristanka osobe prikazane na slici.

2. Za potrebe stavka 1. ovog članka „intimna slika” znači vizualna snimka osobe starije od 18 godina izrađena na bilo koji način, uključujući fotografije ili videosnimke, koja je seksualne prirode, u kojoj su prikazani intimni dijelovi tijela osobe ili osoba kako sudjeluje u seksualnoj aktivnosti, koja je u trenutku snimanja bila privatna i za koju su prikazane osobe u trenutku počinjenja kaznenog djela mogle razumno očekivati da će biti privatna.

3. Država stranka može proširiti definiciju intimnih slika, prema potrebi, na prikaze osoba mlađih od 18 godina ako su te osobe na temelju nacionalnog zakonodavstva zakonske dobi za sudjelovanje u seksualnim aktivnostima i ako na slici nije prikazano zlostavljanje ili iskorištavanje djece.

4. Za potrebe ovog članka osoba koja ima manje od 18 godina i prikazana je na intimnoj slici ne može pristati na dijeljenje intimne slike koja predstavlja materijal koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaj koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece na temelju članka 14. ove Konvencije.

5. Država stranka može propisati da tek postojanje namjere nanošenja štete povlači kaznenu odgovornost.

6. Države stranke u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom i primjenjivim međunarodnim obvezama mogu poduzimati druge mjere koje se odnose na pitanja povezana s ovim člankom.

Članak 17.

Pranje imovinske koristi stečene kaznenim djelom

1. Svaka država stranka u skladu s temeljnim načelima nacionalnog zakonodavstva donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi kaznenim djelom proglasila namjerno počinjenje sljedećih aktivnosti:

(a) i. zamjene ili prijenosa imovine za koju se zna da predstavlja imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom sa svrhom utaje ili prikrivanja nezakonitog podrijetla takve imovine ili pomaganja bilo kojoj drugoj osobi uključenoj u izvršenje predikatnog kaznenog djela da izbjegne zakonske posljedice svojih djela;

ii. utaje ili prikrivanja prave prirode, podrijetla, lokacije, raspolaganja, kretanja ili vlasništva nad imovinom ili postojanja prava povezanih s imovinom za koju se zna da predstavlja korist ostvarenu kaznenim djelom;

(b) sukladno temeljnim pojmovima svojega pravnog sustava:

i. stjecanja, posjedovanja ili uporabe imovine za koju se u trenutku primitka znalo da predstavlja korist ostvarenu kaznenim djelom;

ii. sudjelovanja u počinjenju, udruživanja ili urote radi počinjenja, pokušaja počinjenja i pomaganja, poticanja, olakšavanja i davanja savjeta u počinjenju bilo kojeg kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovim člankom.

(2) Za potrebe provedbe ili primjene stavka 1. ovog članka:

(a) svaka država stranka kao predikatna kaznena djela određuje relevantna kaznena djela utvrđena u skladu s člancima od 7. do 16. ove Konvencije;

(b) države stranke u čijem je zakonodavstvu utvrđen popis posebnih predikatnih kaznenih djela na taj popis uključuju, u najmanju ruku, širok raspon kaznenih djela utvrđenih u skladu s člancima od 7. do 16. ove Konvencije;

(c) za potrebe točke (b) ovog stavka predikatna kaznena djela uključuju kaznena djela počinjena unutar i izvan područja nadležnosti predmetne države stranke. Međutim, kaznena djela počinjena izvan područja nadležnosti države stranke predstavljaju predikatna kaznena djela samo ako je relevantno postupanje kazneno djelo na temelju nacionalnog zakonodavstva države u kojoj je počinjeno i ako bi bilo kazneno djelo na temelju nacionalnog zakonodavstva države stranke koja provodi ili primjenjuje ovaj članak da je počinjeno na njezinu državnom području;

(d) svaka država stranka glavnom tajniku Ujedinjenih naroda dostavlja primjerke svojih zakona koji daju pravnu snagu ovom članku i svih naknadnih izmjena tih zakona ili njihov opis;

(e) ako se to zahtijeva temeljnim načelima nacionalnog zakonodavstva države stranke, može se propisati da se kaznena djela iz stavka 1. ovog članka ne primjenjuju na osobe koje su počinile predikatno kazneno djelo;

(f) znanje, namjera ili svrha koji su potrebni kao element nekog kaznenog djela utvrđenog u stavku 1. ovog članka mogu se izvoditi iz objektivnih činjeničnih okolnosti.

Članak 18.

Odgovornost pravnih osoba

1. Svaka država stranka u skladu sa svojim pravnim načelima donosi mjere koje su potrebne za utvrđivanje odgovornosti pravnih osoba za sudjelovanje u kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom.

2. Podložno pravnim načelima države stranke, odgovornost pravnih osoba može biti kaznena, građanska ili administrativna.

3. Takva odgovornost ne dovodi u pitanje kaznenu odgovornost fizičkih osoba koje su počinile kaznena djela.

4. Svaka država stranka posebno osigurava da se na pravne osobe koje se smatraju odgovornima u skladu s ovim člankom primjenjuju djelotvorne, proporcionalne i odvraćajuće kaznenopravne ili nekaznenopravne sankcije, uključujući novčane kazne.

Članak 19.

Sudjelovanje i pokušaj

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi u nacionalnom zakonodavstvu kaznenim djelom proglasila namjerno sudjelovanje u bilo kojem svojstvu, kao što su sudionik, pomoćnik ili poticatelj, u nekom kaznenom djelu utvrđenom u skladu s ovom Konvencijom.

2. Svaka država stranka može donijeti potrebne zakonodavne i druge mjere kako bi u skladu s nacionalnim zakonodavstvom kao kazneno djelo utvrdila svaki namjerni pokušaj počinjenja nekog kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom.

3. Svaka država stranka može donijeti potrebne zakonodavne i druge mjere kako bi u skladu s nacionalnim zakonodavstvom kao kazneno djelo utvrdila namjernu pripremu nekog kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 20.

Zastara

Svaka država stranka, prema potrebi, uzimajući u obzir težinu kaznenog djela, u svojem nacionalnom zakonodavstvu proglašava dugi rok zastare za pokretanje sudskog postupaka za bilo koje kazneno djelo utvrđeno u skladu s ovom Konvencijom i dulji rok zastare ili ukidanje zastare ako je navodni počinitelj kaznenog djela izbjegao pravilno sudovanje.

Članak 21.

Kazneni progon, donošenje presude i sankcioniranje

1. Svaka država stranka propisuje da počinjenje nekog kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom podliježe djelotvornim, proporcionalnim i odvraćajućim sankcijama kojima se uzima u obzir težina kaznenog djela.

2. Svaka država stranka može u skladu s nacionalnim zakonodavstvom donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne za utvrđivanje otegotnih okolnosti u odnosu na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom, uključujući okolnosti koje utječu na kritičnu informacijsku infrastrukturu.

3. Svaka država stranka nastoji osigurati da se izvrše sve diskrecijske pravne ovlasti prema njezinu nacionalnom zakonodavstvu povezane s progonom osoba zbog kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom kako bi se u najvećoj mogućoj mjeri povećala učinkovitost mjera izvršavanja zakonodavstva u odnosu na ta kaznena djela te vodeći računa o potrebi odvraćanja od počinjenja tih kaznenih djela.

4. Svaka država stranka osigurava da svaka osoba koja je kazneno progonjena za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom uživa sva prava i jamstva u skladu s nacionalnim zakonodavstvom i primjenjivim međunarodnim obvezama te države stranke, uključujući pravo na pošteno suđenje i prava na obranu.

5. U slučajevima kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom svaka država stranka poduzima odgovarajuće mjere u skladu s nacionalnim zakonodavstvom i uzimajući u obzir prava na obranu kako bi nastojala osigurati da se uvjetima propisanima u pogledu odluka o puštanju na slobodu do početka suđenja ili o žalbi uzima u obzir potreba da tuženik bude prisutan tijekom naknadnoga kaznenog postupka.

6. Svaka država stranka pri razmatranju mogućnosti prijevremenog puštanja na slobodu ili uvjetnog otpusta osoba osuđenih za takva kaznena djela u obzir uzima težinu predmetnih kaznenih djela.

7. Države stranke osiguravaju da su na temelju njihova nacionalnog zakonodavstva uspostavljene odgovarajuće mjere za zaštitu djece optužene za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom, a koje su u skladu s njihovim obvezama na temelju Konvencije o pravima djeteta i njezinih primjenjivih protokola te drugih primjenjivih međunarodnih ili regionalnih instrumenata.

8. Ništa sadržano u ovoj Konvenciji ne utječe na načelo prema kojem je nacionalnom zakonodavstvu države stranke pridržano opisivanje kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom, kao i pravnih razloga i drugih pravnih načela koji se primjenjuju i koji određuju zakonitost određenog postupanja, i prema kojem se takva kaznena djela progone i kažnjavaju u skladu s tim zakonodavstvom.

POGLAVLJE III.

NADLEŽNOST

Članak 22.

Nadležnost

1. Svaka država stranka donosi mjere koje su potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom:

(a) kad je kazneno djelo počinjeno na državnom području te države stranke; ili

(b) kad je kazneno djelo počinjeno na plovilu koje plovi pod zastavom te države stranke ili u letjelici koja je registrirana u skladu sa zakonima te države stranke u trenutku počinjenja kaznenog djela.

2. U skladu s člankom 5. ove Konvencije država stranka može uspostaviti svoju nadležnost za svako takvo kazneno djelo i:

(a) kad je kazneno djelo počinjeno protiv državljanina te države stranke; ili

(b) kad je kazneno djelo počinio državljanin te države stranke ili osoba bez državljanstva s uobičajenim boravištem na njezinu državnom području; ili

(c) kad je kazneno djelo neko od djela utvrđenih u skladu s člankom 17. stavkom 1. točkom (b) podtočkom ii. ove Konvencije i počinjeno je izvan njezina državnog područja s ciljem počinjenja nekog od kaznenih djela utvrđenih u skladu s člankom 17. stavkom 1. točkom (a) podtočkom i. ili ii. ili točkom (b) podtočkom i. ove Konvencije na njezinu državnom području; ili

(d) kad je kazneno djelo počinjeno na štetu te države stranke.

3. Za potrebe članka 37. stavka 11. ove Konvencije svaka država stranka poduzima mjere koje su potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom kad se navodni počinitelj kaznenog djela nalazi na njezinu državnom području, a ona ga ne izruči isključivo na temelju toga što je ta osoba njezin državljanin.

4. Svaka država stranka može donijeti i mjere koje su potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom kad se navodni počinitelj kaznenog djela nalazi na njezinu području, a ona ga ne izruči.

5. Ako je država stranka koja izvršava svoju nadležnost u skladu sa stavkom 1. ili 2. ovog članka obaviještena ili je na drugi način saznala da bilo koja druga država stranka provodi istragu, kazneni progon ili sudski postupak u odnosu na isto postupanje, nadležna tijela tih država stranaka međusobno se savjetuju, prema potrebi, s ciljem usklađivanja svojih djelovanja.

6. Ne dovodeći u pitanje norme općeg međunarodnog prava, ovom Konvencijom ne isključuje se izvršavanje bilo koje kaznene nadležnosti koju je država stranka utvrdila u skladu s nacionalnim zakonodavstvom.

POGLAVLJE IV.

POSTUPOVNE MJERE I IZVRŠAVANJE ZAKONODAVSTVA

Članak 23.

Područje primjene postupovnih mjera

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi utvrdila ovlasti i postupke predviđene u ovom poglavlju u svrhu specifičnih kaznenih istraga ili postupaka.

2. Osim ako je ovom Konvencijom predviđeno drukčije, svaka država stranka primjenjuje ovlasti i postupke iz stavka 1. ovog članka na:

(a) kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom;

(b) druga kaznena djela počinjena putem sustava i informacijske tehnologije; i

(c) prikupljanje dokaza o bilo kojem kaznenom djelu u elektroničkom obliku.

3. (a) Svaka država stranka može zadržati pravo na primjenjivanje mjera iz članka 29. ove Konvencije samo na kaznena djela ili kategorije kaznenih djela navedenih u rezervi, pod uvjetom da raspon tih kaznenih djela ili kategorija kaznenih djela nije ograničeniji od raspona kaznenih djela na koja primjenjuje mjere iz članka 30. ove Konvencije. Svaka država stranka dužna je razmotriti ograničavanje te rezerve kako bi se omogućila najširа moguća primjena mjera iz članka 29.

(b) Ako država stranka zbog ograničenja u svojem zakonodavstvu koje je na snazi u trenutku donošenja ove Konvencije ne može primjenjivati mjere iz članaka 29. i 30. ove Konvencije na priopćenja koja se prenose putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije pružatelja usluga:

i. kojim se upravlja u korist zatvorene skupine korisnika; i

ii. koji se ne koristi javnim komunikacijskim mrežama i nije povezan s drugim javnim ili privatnim sustavom informacijske i komunikacijske tehnologije;

ta država stranka može zadržati pravo neprimjenjivanja tih mjera na takva priopćenja. Svaka država stranka dužna je razmotriti ograničavanje te rezerve kako bi se omogućila najširа moguća primjena mjera iz članaka 29. i 30. ove Konvencije.

Članak 24.

Uvjeti i zaštitne mjere

1. Svaka država stranka osigurava da uspostava, provedba i primjena ovlasti i postupaka predviđenih ovim poglavljem podliježu uvjetima i zaštitnim mjerama predviđenima njezinim nacionalnim zakonodavstvom kojima se osigurava zaštita ljudskih prava u skladu s njezinim obvezama na temelju međunarodnog prava o ljudskim pravima te koji uključuju načelo proporcionalnosti.

2. U skladu s nacionalnim zakonodavstvom svake države stranke i na temelju tog zakonodavstva ti uvjeti i zaštitne mjere, prema potrebi s obzirom na prirodu postupka ili predmetne ovlasti, uključuju, među ostalim, sudsko ili drugo neovisno preispitivanje, pravo na djelotvoran pravni lijek, razloge kojima se opravdava primjena te ograničenje područja primjene i trajanja tih ovlasti ili postupaka.

3. U mjeri u kojoj je to u skladu s javnim interesom, posebno s dobrim sudovanjem, svaka država stranka dužna je uzeti u obzir utjecaj ovlasti i postupaka iz ovog poglavlja na prava, odgovornosti i legitimne interese trećih strana.

4. Uvjeti i zaštitne mjere utvrđene u skladu s ovim člankom primjenjuju se na nacionalnoj razini na ovlasti i postupke utvrđene u ovom poglavlju u svrhu nacionalnih kaznenih istraga i postupaka i u svrhu pružanja međunarodne suradnje u svojstvu države stranke kojoj se upućuje zahtjev.

5. Upućivanje na sudsko ili drugo neovisno preispitivanje iz stavka 2. ovog članka odnosi se na takva preispitivanja na nacionalnoj razini.

Članak 25.

Ažurno čuvanje pohranjenih elektroničkih podataka

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi svojim nadležnim tijelima omogućila da nalože ili na sličan način postignu ažurno čuvanje određenih elektroničkih podataka, uključujući podatke o prometu, podatke o sadržaju i podatke o pretplatniku, koji su pohranjeni putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije, a naročito kada postoje razlozi za vjerovanje da su ti elektronički podaci osobito podložni mogućnosti uništenja ili mijenjanja.

2. Kada država stranka provodi stavak 1. ovog članka izdavanjem naloga nekoj osobi da očuva određene pohranjene elektroničke podatke koje ta osoba posjeduje ili kontrolira, država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi tu osobu obvezala da zaštiti i očuva cjelovitost tih elektroničkih podataka dok god je to potrebno, do najviše 90 dana, kako bi nadležna tijela mogla zatražiti njihovo objavljivanje. Država stranka može propisati da se takav nalog naknadno obnavlja.

3. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi skrbnika ili drugu osobu koja treba čuvati elektroničke podatke obvezala da čuva povjerljivost izvršavanja tih postupaka tijekom razdoblja koje je predviđeno njezinim nacionalnim zakonodavstvom.

Članak 26.

Ažurno čuvanje i djelomično objavljivanje podataka o prometu

Svaka država stranka u pogledu podataka o prometu koje treba čuvati na temelju odredaba članka 25. ove Konvencije donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi osigurala:

(a) da to ažurno čuvanje podataka o prometu bude moguće neovisno o tome je li u prijenos tog priopćenja bio uključen samo jedan pružatelj usluga ili više njih; i

(b) da se nadležnom tijelu države stranke ili osobi koju je to tijelo imenovalo ažurno otkrije količina podataka o prometu koja je dovoljna da država stranka može identificirati pružatelje usluge i put kojim je to priopćenje ili navedena informacija prenesena.

Članak 27.

Radni nalozi

Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za nalaganje:

(a) osobi na njezinu državnom području da dostavi određene elektroničke podatke koja ta osoba posjeduje ili kontrolira i koji su pohranjeni u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili na mediju za pohranu elektroničkih podataka; i

(b) pružatelju usluga koji nudi svoje usluge na državnom području države stranke da dostavi podatke o pretplatniku koji se odnose na usluge i koje taj pružatelj usluga posjeduje ili kontrolira.

Članak 28.

Pretraživanje i oduzimanje pohranjenih elektroničkih podataka

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za pretraživanje ili slično pristupanje:

(a) sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili njegovu dijelu i elektroničkim podacima pohranjenima u njemu; i

(b) mediju za pohranu elektroničkih podataka na kojemu traženi elektronički podaci mogu biti pohranjeni;

na državnom području te države stranke.

2. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi osigurala da njezina tijela koja pretražuju ili na sličan način pristupaju određenom sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili njegovu dijelu na temelju stavka 1. točke (a) ovog članka i imaju opravdane razloge vjerovati da su traženi podaci pohranjeni u drugom sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije ili njegovu dijelu na njezinu državnom području, a tim se podacima može zakonito pristupiti iz prvog sustava ili su u njemu dostupni, budu u mogućnosti hitno provesti pretragu kako bi dobila pristup tom drugom sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije.

3. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za oduzimanje ili sličnu zaštitu elektroničkih podataka na njezinu državnom području kojima je pristupljeno u skladu sa stavkom 1. ili 2. ovog članka. Te mjere uključuju ovlast za:

(a) oduzimanje ili sličnu zaštitu sustava informacijske i komunikacijske tehnologije ili njegova dijela ili medija za pohranu elektroničkih podataka;

(b) izradu i zadržavanje kopija tih elektroničkih podataka u elektroničkom obliku;

(c) očuvanje cjelovitosti relevantnih pohranjenih elektroničkih podataka;

(d) onemogućivanje pristupa tim elektroničkim podacima u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije kojem je pristupljeno ili njihovo uklanjanje iz tog sustava.

4. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za nalaganje svakoj osobi koja je upoznata s funkcioniranjem predmetnog sustava informacijske i komunikacijske tehnologije, informacijske i telekomunikacijske mreže ili njihovih sastavnih dijelova ili s mjerama koje su primijenjene radi zaštite elektroničkih podataka u njima da u mjeri u kojoj je to opravdano dostavi informacije potrebne za poduzimanje mjera iz stavaka od 1. do 3. ovog članka.

Članak 29.

Prikupljanje podataka o prometu u stvarnom vremenu

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za:

(a) prikupljanje ili evidentiranje, primjenom tehničkih sredstava na državnom području te države stranke; i

(b) nametanje obveze pružatelju usluga, u okviru njegovih postojećih tehničkih mogućnosti:

i. da prikuplja ili evidentira, primjenom tehničkih sredstava na državnom području te države stranke; ili

ii. da surađuje i pomaže nadležnim tijelima u prikupljanju ili evidentiranju;

podataka o prometu u stvarnom vremenu koji su povezani s određenim priopćenjima na njezinu državnom području prenesenima putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije.

2. Ako država stranka zbog načela nacionalnog pravnog sustava ne može donijeti mjere iz stavka 1. točke (a) ovog članka, umjesto toga može donijeti zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se u stvarnom vremenu prikupljali ili evidentirali podaci o prometu povezani s određenim priopćenjima prenesenima na njezinu državnu području primjenom tehničkih sredstava na tom području.

3. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi obvezala pružatelja usluga da čuva povjerljivost izvršavanja bilo koje ovlasti iz ovog članka i svih informacija povezanih s njime.

Članak 30.

Presretanje podataka o sadržaju

1. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su u vezi s nizom teških kaznenih djela koja treba odrediti nacionalnim zakonodavstvom potrebne kako bi se njezina nadležna tijela ovlastila za:

(a) prikupljanje ili evidentiranje, primjenom tehničkih sredstava na državnom području te države stranke; i

(b) nametanje obveze pružatelju usluga, u okviru njegovih postojećih tehničkih mogućnosti:

i. da prikuplja ili evidentira, primjenom tehničkih sredstava na državnom području te države stranke; ili

ii. da surađuje i pomaže nadležnim tijelima u prikupljanju ili evidentiranju;

podataka o sadržaju, u stvarnom vremenu, određenih priopćenja na njezinu državnom području koja su prenesena putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije.

2. Ako država stranka zbog načela nacionalnog pravnog sustava ne može donijeti mjere iz stavka 1. točke (a) ovog članka, umjesto toga može donijeti zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se u stvarnom vremenu prikupljali ili evidentirali podaci o sadržaju određenih priopćenja prenesenih na njezinu državnu području primjenom tehničkih sredstava na tom području.

3. Svaka država stranka donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi obvezala pružatelja usluga da čuva povjerljivost izvršavanja bilo koje ovlasti iz ovog članka i svih informacija povezanih s njime.

Članak 31.

Zamrzavanje, oduzimanje i zapljena imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom

1. Svaka država stranka u najvećoj mogućoj mjeri u okviru nacionalnog pravnog sustava donosi mjere koje su potrebne radi zapljene:

(a) imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom ili imovine čija vrijednost odgovara vrijednosti te imovinske koristi;

(b) imovine, opreme ili drugih predmeta upotrijebljenih u počinjenju kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom ili namijenjenih u tu svrhu.

2. Svaka država stranka donosi mjere koje su potrebne radi identifikacije, praćenja, zamrzavanja ili oduzimanja bilo koje stavke iz stavka 1. ovog članka u svrhu moguće zapljene.

3. Svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom donosi zakonodavne i druge mjere koje su potrebne kako bi se uredio način na koji nadležna tijela upravljaju zamrznutom, oduzetom ili zaplijenjenom imovinom iz stavaka 1. i 2. ovog članka.

4. Ako je imovinska korist ostvarena kaznenim djelom djelomično ili u cijelosti pretvorena u drugu imovinu ili s njome zamijenjena, umjesto na imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom mjere iz ovog članka primjenjuju se na tu imovinu.

5. Ako je imovinska korist ostvarena kaznenim djelom pomiješana s imovinom stečenom iz zakonitih izvora, ta imovina, ne dovodeći u pitanje ovlasti koje se odnose na zamrzavanje ili oduzimanje, podliježe zapljeni do procijenjene vrijednosti pomiješane imovinske koristi.

6. Mjere iz ovog članka primjenjuju se, na isti način i u istoj mjeri kao na imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, i na prihode ili drugu korist proizašlu iz imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, iz imovine u koju je imovinska korist ostvarena kaznenim djelom pretvorena ili kojom je zamijenjena ili iz imovine s kojom je imovinska korist ostvarena kaznenim dijelom pomiješana.

7. Za potrebe ovog članka i članka 50. ove Konvencije svaka država stranka ovlašćuje svoje sudove ili druga nadležna tijela da nalažu stavljanje na uvid ili oduzimanje bankovne, financijske ili poslovne evidencije. Država stranka ne smije odbiti djelovanje na temelju odredaba ovog stavka pozivajući se na bankovnu tajnu.

8. Svaka država stranka može razmotriti mogućnost zahtijevanja da počinitelj kaznenog djela podnese dokaze o zakonitom podrijetlu navodne imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili druge imovine koja podliježe zapljeni, u mjeri u kojoj je taj zahtjev u skladu s načelima njezina nacionalnog zakonodavstva i s prirodom sudskih i drugih postupaka.

9. Odredbe ovog članka ne smiju se tumačiti na način koji bi doveo u pitanje prava *bona fide* trećih strana.

10. Ništa sadržano u ovom članku ne utječe na načelo prema kojem se mjere na koje se taj članak odnosi utvrđuju i provode u skladu s odredbama nacionalnog zakonodavstva države stranke.

Članak 32.

Uspostava kaznene evidencije

Svaka država stranka može donijeti zakonodavne i druge mjere koje su potrebne da se pod uvjetima i u svrhu koju smatra primjerenom, radi upotrebe informacija u kaznenim postupcima koje se odnose na neko kazneno djelo utvrđeno u skladu s ovom Konvencijom, uzme u obzir svaka prethodna osuda navodnog počinitelja kaznenog djela u nekoj drugoj državi.

Članak 33.

Zaštita svjedoka

1. Svaka država stranka poduzima odgovarajuće mjere u skladu s nacionalnim zakonodavstvom i u okviru svojih mogućnosti kako bi svjedocima koji daju iskaz ili u dobroj vjeri i na temelju opravdanih razloga pružaju podatke koji se odnose na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom ili na drugi način surađuju s istražnim ili pravosudnim tijelima i, prema potrebi, njihovoj rodbini i drugim osobama koje su im bliske, osigurala djelotvornu zaštitu od moguće odmazde ili zastrašivanja.

2. Ne dovodeći u pitanje prava tuženika, uključujući pravo na zakonito postupanje, mjere predviđene u stavku 1. ovog članka mogu uključivati, među ostalim:

(a) uspostavu postupaka za osiguranje fizičke zaštite tih osoba kao što su, u mjeri u kojoj je to nužno i izvedivo, njihovo premještanje i, prema potrebi, neobjavljivanje ili ograničavanje objavljivanja informacija o identitetu i kretanju tih osoba;

(b) uspostavu sustava dokazivanja kojim se omogućuje da se iskaz daje na način kojim se jamči sigurnost svjedoka, kao što je davanje iskaza putem komunikacijskih tehnologija kao što je videoveza ili drugih prikladnih sredstava.

3. Države stranke razmatraju sklapanje sporazuma ili dogovora s drugim državama radi premještanja osoba iz stavka 1. ovog članka.

4. Odredbe ovog članka primjenjuju se i na žrtve koje odluče dati iskaz.

Članak 34.

Pomoć žrtvama i njihova zaštita

1. Svaka država stranka poduzima odgovarajuće mjere u okviru svojih mogućnosti kako bi pružila pomoć i zaštitu žrtvama kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom, posebice u slučajevima prijetnji odmazdom ili zastrašivanja.

2. Svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom uspostavlja odgovarajuće postupke kako bi žrtvama kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom osigurala ostvarivanje prava na naknadu ili odštetu.

3. Svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom omogućuje da gledišta i brige žrtava budu predstavljeni i razmatrani u odgovarajućim fazama kaznenog postupka protiv počinitelja, na način da ne budu na štetu prava obrane.

4. Kad je riječ o kaznenim djelima utvrđenima u skladu s člancima od 14. do 16. ove Konvencije, svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom poduzima mjere za pružanje pomoći žrtvama takvih kaznenih djela, uključujući pomoć u fizičkom i psihičkom oporavku, u suradnji s relevantnim međunarodnim organizacijama, nevladinim organizacijama i drugim dionicima civilnog društva.

5. Pri primjeni odredaba stavaka od 2. do 4. ovog članka svaka država članka u obzir uzima dob, spol i posebne okolnosti i potrebe žrtava, uključujući posebne okolnosti i potrebe djece.

6. Svaka država stranka u mjeri u kojoj je to u skladu s njezinim nacionalnim pravnim okvirom poduzima djelotvorne korake kako bi osigurala usklađenost sa zahtjevima za uklanjanje sadržaja opisanog u člancima od 14. do 16. ove Konvencije ili onemogućavanje pristupa tom sadržaju.

POGLAVLJE V.

MEĐUNARODNA SURADNJA

Članak 35.

Opća načela međunarodne suradnje

1. Države stranke međusobno surađuju u skladu s odredbama ove Konvencije i drugim primjenjivim međunarodnim instrumentima o međunarodnoj suradnji u kaznenim stvarima te nacionalnim zakonima radi:

(a) istraživanja, kaznenog progona i sudskih postupaka u vezi s kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom, uključujući zamrzavanje, oduzimanje, zapljenu i povrat imovinske koristi ostvarene tim kaznenim djelima;

(b) prikupljanja, pribavljanja, čuvanja i razmjene dokaza o kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom u elektroničkom obliku;

(c) prikupljanja, pribavljanja, čuvanja i razmjene dokaza o bilo kojem teškom kaznenom djelu u elektroničkom obliku, uključujući teška kaznena djela utvrđena u skladu s drugim primjenjivim konvencijama i protokolima Ujedinjenih naroda koji su na snazi u trenutku donošenja ove Konvencije.

2. Za potrebe prikupljanja, pribavljanja, čuvanja i razmjene dokaza o kaznenim djelima u elektroničkom obliku, kako je predviđeno u stavku 1. točkama (b) i (c) ovog članka, primjenjuju se relevantni stavci članaka 40., 41. i 46. ove Konvencije.

3. U pitanjima koja se tiču međunarodne suradnje, kad god je dvostruka kažnjivost uvjet, taj se uvjet smatra ispunjenim bez obzira na moguće razlike u kategoriji ili nazivu kaznenog djela u zakonodavstvu države stranke tražiteljice u odnosu na zakonodavstvo države stranke kojoj se upućuje zahtjev ako je postupanje za koje se traži pomoć kazneno djelo prema zakonima u objema državama strankama.

Članak 36.

Zaštita osobnih podataka

1. (a) Država stranka koja prenosi osobne podatke na temelju ove Konvencije to čini u skladu s nacionalnim zakonodavstvom i svim obvezama koje ima na temelju primjenjivog međunarodnog prava. Države stranke nisu dužne prenositi osobne podatke u skladu s ovom Konvencijom ako se podaci ne mogu dostaviti u skladu s njihovim primjenjivim zakonima o zaštiti osobnih podataka.

(b) Ako prijenos osobnih podataka ne bi bio u skladu sa stavkom 1. točkom (a) ovog članka, države stranke mogu u skladu s primjenjivim pravom nastojati uvesti odgovarajuće uvjete za postizanje usklađenosti radi odgovora na zahtjev za osobne podatke.

(c) Države stranke potiču se da uspostave bilateralne ili multilateralne sporazume radi olakšavanja prijenosa osobnih podataka.

2. Države stranke osiguravaju da osobni podaci preneseni u skladu s ovom Konvencijom koje prime podliježu djelotvornim i odgovarajućim zaštitnim mjerama u njihovim pravnim okvirima.

3. Kako bi osobne podatke pribavljene u skladu s ovom Konvencijom prenijela trećoj zemlji ili međunarodnoj organizaciji, država stranka mora obavijestiti državu stranku koja je prvotno prenijela te podatke o svojoj namjeri i zatražiti njezino odobrenje.

Država stranka smije prenositi takve osobne podatke samo uz odobrenje države stranke koja ih je prvotno prenijela, za što bi moglo biti potrebno dostavljanje odobrenja u pisanom obliku.

Članak 37.

Izručenje

1. Ovaj članak primjenjuje se na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom pri kojima se osoba na koju se odnosi zahtjev za izručenje nalazi na državnom području države stranke kojoj se upućuje zahtjev pod uvjetom da je kazneno djelo za koje se traži izručenje kažnjivo prema nacionalnom pravu i države stranke tražiteljice i države stranke kojoj se upućuje zahtjev. Ako je izručenje traženo u svrhu izdržavanja konačne kazne zatvora ili drugog oblika pritvaranja izrečenog u pogledu kaznenog djela koje podliježe izručenju, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odobriti izručenje u skladu s nacionalnim zakonodavstvom.

2. Neovisno o stavku 1. ovog članka, država stranka čijim je zakonodavstvom to dopušteno može odobriti izručenje osobe za bilo koje kazneno djelo utvrđeno u skladu s ovom Konvencijom koje nije kažnjivo na temelju njezina nacionalnog zakonodavstva.

3. Ako zahtjev za izručenje uključuje nekoliko odvojenih kaznenih djela, od kojih barem jedno podliježe izručenju na temelju ovog članka, a za neka od tih djela izručenje nije moguće zbog duljine razdoblja izdržavanja kazne zatvora, ali su ta kaznena djela srodna s kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može ovaj članak primijeniti i na ta kaznena djela.

4. Smatra se da je svako kazneno djelo na koje se primjenjuje ovaj članak obuhvaćeno kao kazneno djelo koje podliježe izručenju u svakom međunarodnom ugovoru o izručenju koji postoji među državama strankama. Države stranke obvezuju se takva kaznena djela uključiti kao kaznena djela koja podliježu izručenju u svaki ugovor o izručenju koji će međusobno sklopiti.

5. Ako država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora primi zahtjev za izručenje od druge države stranke s kojom nema ugovor o izručenju, ona može smatrati ovu Konvenciju pravnom osnovom za izručenje u odnosu na bilo koje kazneno djelo na koje se primjenjuje ovaj članak.

6. Država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora:

(a) u trenutku polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupanju ovoj Konvenciji izvješćuje glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o tome hoće li ovu Konvenciju smatrati pravnom osnovom za suradnju u pogledu izručenja s drugim državama strankama ove Konvencije; i

(b) ako ovu Konvenciju ne smatra pravnom osnovom za suradnju u pogledu izručenja, nastoji, prema potrebi, sklapati ugovore o izručenju s drugim državama strankama ove Konvencije radi provedbe ovog članka.

7. Države stranke koje izručenje ne uvjetuju postojanjem ugovora međusobno priznaju kaznena djela na koja se ovaj članak primjenjuje kao kaznena djela koja podliježu izručenju.

8. Izručenje podliježe uvjetima predviđenima nacionalnim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje zahtjev ili važećim ugovorima o izručenju, uključujući, među ostalim, uvjete u vezi sa zahtjevom u pogledu minimalne kazne za izručenje i razloge zbog kojih država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odbiti izručenje.

9. Države stranke u skladu s nacionalnim zakonodavstvom nastoje ubrzati postupke izručenja i pojednostavniti zahtjeve u pogledu dokaza u vezi s izručenjem u odnosu na sva kaznena djela na koja se primjenjuje ovaj članak.

10. Podložno odredbama nacionalnog zakonodavstva i svojih ugovora o izručenju, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može, nakon što se uvjerila da to opravdavaju okolnosti i da postoji hitnost te na zahtjev države stranke tražiteljice, uključujući slučajeve u kojima je zahtjev prenesen postojećim kanalima Međunarodne organizacije kriminalističke policije, privesti osobu čije se izručenje traži i koja se nalazi na njezinu državnom području ili poduzeti druge odgovarajuće mjere kako bi osigurala prisutnost te osobe tijekom postupka izručenja.

11. Ako država stranka ne izruči navodnog počinitelja kaznenog djela koji se nalazi na njezinu državnom području zbog kaznenog djela na koje se primjenjuje ovaj članak isključivo zbog toga što je ta osoba njezin državljanin, na zahtjev države stranke koja traži izručenje dužna je bez nepotrebne odgode podnijeti predmet svojim nadležnim tijelima radi kaznenog progona. Ta tijela donose odluke i provode svoje postupke na isti način kao u slučaju bilo kojeg drugog kaznenog djela usporedive prirode prema nacionalnom zakonodavstvu te države stranke. Predmetne države stranke međusobno surađuju osobito u postupovnim i dokaznim aspektima kako bi osigurale učinkovitost takvog kaznenog progona.

12. Kad je državi stranci prema njezinu nacionalnom zakonodavstvu dopušteno izručiti ili na drugi način predati svojeg državljanina samo pod uvjetom da će ta osoba biti vraćena toj državi stranci na služenje kazne izrečene kao rezultat suđenja ili postupka za koji je traženo izručenje ili predaja te osobe, a ta država stranka i država stranka koja je tražila izručenje slažu se s tom mogućnošću i ostalim uvjetima koje smatraju primjerenima, takvo uvjetno izručenje ili predaja dovoljni su za ispunjenje obveze utvrđene u stavku 11. ovog članka.

13. Ako je izručenje koje je traženo u svrhu izvršenja kazne odbijeno zbog toga što je tražena osoba državljanin države stranke kojoj se upućuje zahtjev, ta država stranka, ako njezino nacionalno zakonodavstvo to dopušta i ako je to u skladu sa zahtjevima tog zakonodavstva, na zahtjev države stranke tražiteljice razmatra izvršenje kazne koja je izrečena prema nacionalnom zakonodavstvu države stranke tražiteljice ili preostalog dijela kazne.

14. Svakoj osobi protiv koje se vodi postupak u vezi s bilo kojim od kaznenih djela na koja se primjenjuje ovaj članak jamči se pravedno postupanje u svim fazama postupka, uključujući uživanje svih prava i jamstava predviđenih nacionalnim zakonodavstvom države stranke na čijem se državnom području ta osoba nalazi.

15. Ništa u ovoj Konvenciji ne smije se tumačiti na način da nameće obvezu izručenja ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev ima utemeljene razloge vjerovati da je zahtjev podnesen u svrhu kaznenog progona ili kažnjavanja neke osobe na temelju njezina spola, rase, jezika, vjerskog opredjeljenja, nacionalnosti, etničke pripadnosti ili političkih uvjerenja ili da bi se odobrenjem zahtjeva položaj te osobe doveo u pitanje zbog bilo kojeg od navedenih razloga.

16. Države stranke ne smiju odbiti zahtjev za izručenje samo zbog toga što se smatra da su kaznenim djelom obuhvaćena i fiskalna pitanja.

17. Prije odbijanja izručenja država stranka kojoj se upućuje zahtjev savjetuje se, prema potrebi, s državom strankom tražiteljicom kako bi joj pružila mogućnost za predstavljanje njezinih mišljenja i dostavljanje informacija relevantnih za njezine tvrdnje.

18. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev obavješćuje državu stranku tražiteljicu o svojoj odluci o izručenju. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev obavješćuje državu stranku tražiteljicu o bilo kojem razlogu za odbijanje izručenja, osim ako tu državu stranku u tome spriječe njezino nacionalno zakonodavstvo ili međunarodne pravne obveze.

19. Svaka država stranka u trenutku potpisivanja ili polaganja isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupanju obavješćuje glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o nazivu i adresi tijela nadležnog za slanje ili primanje zahtjeva za izručenje ili privremeno uhićenje. Glavni tajnik uspostavlja i održava ažurnim registar tijela koja su države stranke odredile u tu svrhu. Svaka država stranka osigurava da su podaci koji se čuvaju u registru u svakom trenutku točni.

20. Države stranke nastoje sklopiti bilateralne i multilateralne sporazume ili dogovore za provedbu ili jačanje učinkovitosti izručenja.

Članak 38.

Transfer osuđenih osoba

Države stranke mogu, uzimajući u obzir prava osuđenih osoba, razmotriti sklapanje bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora o transferu osoba koje su osuđene na kaznu zatvora ili druge oblike oduzimanja slobode za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom na svoje državno područje kako bi ondje mogle do kraja odslužiti kaznu. Države stranke u obzir mogu uzimati i pitanja povezana s pristankom, rehabilitacijom i reintegracijom.

Članak 39.

Prijenos kaznenih postupaka

1. Države stranke razmatraju mogućnost da jedna drugoj prenose postupke za kazneni progon kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom ako se smatra da je takav prijenos u interesu dobrog sudovanja, osobito u slučajevima kad je u postupke uključeno nekoliko država, radi objedinjavanja kaznenog progona.

2. Ako država stranka koja prijenos kaznenih postupaka uvjetuje postojanjem ugovora primi zahtjev za prijenos od druge države stranke s kojom nema ugovor o tom pitanju, ona može smatrati ovu Konvenciju pravnom osnovom za prijenos kaznenih postupaka u odnosu na bilo koje kazneno djelo na koje se ovaj članak primjenjuje.

Članak 40.

Opća načela i postupci koji se odnose na uzajamnu pravnu pomoć

1. Države stranke pružaju jedna drugoj najširu moguću uzajamnu pravnu pomoć u istragama, kaznenim progonima i sudskim postupcima koji se odnose na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom, kao i za potrebe prikupljanja dokaza u elektroničkom obliku o kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom i o teškim kaznenim djelima.

2. Uzajamna pravna pomoć pruža se u najvećoj mogućoj mjeri u skladu s relevantnim zakonima, ugovorima, sporazumima i dogovorima države stranke kojoj se upućuje zahtjev za pravnu pomoć u pogledu istraga, kaznenih progona i sudskih postupaka u vezi s kaznenim djelima za koja se pravne osobe može smatrati odgovornima u skladu s člankom 18. ove Konvencije u državi stranci tražiteljici.

3. Uzajamna pravna pomoć koja se pruža u skladu s ovim člankom može se zatražiti za bilo koju od sljedećih svrha:

(a) prikupljanje dokaza ili izjava od osoba;

(b) dostavu sudskih dokumenata;

(c) provedbu pretrage i zapljene te zamrzavanja imovine;

(d) pretraživanje ili sličan pristup, oduzimanje ili slično osiguranje i objavljivanje elektroničkih podataka pohranjenih putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije na temelju članka 44. ove Konvencije;

(e) prikupljanje podataka o prometu u stvarnom vremenu na temelju članka 45. ove Konvencije;

(f) presretanje podataka o sadržaju na temelju članka 46. ove Konvencije;

(g) pretragu objekata i lokacija;

(h) pružanje informacija, dokaza i nalaza vještačenja;

(i) dostavljanje izvornika ili ovjerenih preslika relevantnih dokumenata i spisa, uključujući vladine, bankovne, financijske, korporativne ili poslovne evidencije;

(j) identificiranje ili praćenje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine, predmeta ili drugih stvari u dokazne svrhe;

(k) olakšavanje dobrovoljnog odazivanja osoba u državi stranci tražiteljici;

(l) povrat imovine stečene kaznenim djelom;

(m) bilo koju drugu vrstu pomoći koja nije protivna nacionalnom zakonodavstvu države stranke kojoj se upućuje zahtjev.

4. Ne dovodeći u pitanje nacionalno zakonodavstvo, nadležna tijela države stranke mogu bez prethodnog zahtjeva prenijeti informacije o kaznenim stvarima nadležnom tijelu u drugoj državi stranci ako smatraju da bi te informacije mogle pomoći tom tijelu u pokretanju ili uspješnom okončanju istraga i kaznenih postupaka ili da bi na temelju tih informacija potonja država stranka mogla uputiti zahtjev u skladu s ovom Konvencijom.

5. Prijenos informacija na temelju stavka 4. ovog članka ne dovodi u pitanje istrage i kaznene postupke u državi čija nadležna tijela pružaju takve informacije. Nadležna tijela koja su te informacije primila poštuju zahtjev da se čuva njihova povjerljivost, čak i privremeno, ili ograničenja njihove upotrebe. Međutim, to ne sprečava državu stranku primateljicu da tijekom postupka objavi informacije koje okrivljenika oslobađaju krivnje. U tom slučaju država stranka primateljica prije objavljivanja obavješćuje državu stranku koja je dostavila podatke i, ako je to zatraženo, savjetuje se s državom strankom koja je dostavila podatke. Ako, u iznimnom slučaju, prethodna obavijest nije moguća, država stranka primateljica bez odgode obavješćuje državu stranku koja je dostavila podatke o objavljivanju informacija.

6. Odredbe ovog članka ne utječu na obveze koje proizlaze iz bilo kojeg drugog ugovora, bilateralnog ili multilateralnog, kojim se uređuje ili kojim će se uređivati, u cijelosti ili djelomično, uzajamna pravna pomoć.

7. Stavci od 8. do 31. ovog članka primjenjuju se na zahtjeve podnesene na temelju ovog članka ako predmetne države stranke nisu obvezane ugovorom o uzajamnoj pravnoj pomoći. Ako su te države stranke obvezane takvim ugovorom, primjenjuju se odgovarajuće odredbe tog ugovora, osim ako se države stranke dogovore da će umjesto toga primjenjivati stavke od 8. do 31. ovog članka. Države stranke snažno se potiču na primjenu odredaba tih stavaka ako se njima olakšava suradnja.

8. Države stranke mogu odbiti pružanje pomoći na temelju ovog članka pozivajući se na nepostojanje dvostruke kažnjivosti. Međutim, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može, ako to smatra primjerenim, pružiti pomoć u mjeri koju odredi prema vlastitu nahođenju bez obzira na to čini li predmetno postupanje kazneno djelo prema nacionalnom zakonodavstvu države stranke kojoj se upućuje zahtjev. Pomoć se može odbiti ako zahtjevi uključuju pitanja prirode *de minimis* ili pitanja u vezi s kojima se tražena suradnja ili pomoć može osigurati na temelju drugih odredaba ove Konvencije.

9. Transfer osobe koja je pritvorena ili izdržava kaznu na području jedne države stranke, a čija se prisutnost u drugoj državi stranci zahtijeva radi identifikacije, davanja iskaza ili druge vrste pružanja pomoći u pribavljanju dokaza za istrage, kaznene postupke ili sudske postupke u odnosu na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom, može se provesti ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) osoba je slobodno dala informirani pristanak;

(b) nadležna tijela obiju država stranaka suglasna su, uz primjenu uvjeta koje obje države smatraju odgovarajućima.

10. Za potrebe stavka 9. ovog članka:

(a) država stranka u koju se provodi transfer osobe ima ovlast i obvezu tu osobu zadržati u pritvoru osim ako ne primi drukčiji zahtjev ili ovlaštenje od države stranke iz koje je osoba transferirana;

(b) država stranka u koju je osoba transferirana bez odgode provodi svoju obvezu vraćanja te osobe u pritvor države stranke iz koje je osoba transferirana na temelju prethodnog dogovora ili drukčijeg dogovora nadležnih tijela obiju država stranaka;

(c) država stranka u koju je osoba transferirana ne zahtijeva od države stranke iz koje je osoba transferirana da pokrene postupak izručenja u svrhu vraćanja te osobe;

(d) osobi koja je transferirana priznaje se kazna izdržana u državi iz koje je transferirana i uračunava se u kaznu pritvora u državi stranci u koju je ta osoba transferirana.

11. Osim ako država stranka iz koje se osoba transferira u skladu sa stavcima 9. i 10. ovog članka dâ svoj pristanak, ta osoba, neovisno o tome čiji je državljanin, ne smije na državnom području države u koju se transferira biti kazneno progonjena, pritvorena, kažnjavana ili izložena bilo kakvom drugom ograničavanju slobode zbog djela, propusta ili osuda koji su prethodili njezinu napuštanju područja države iz koje je transferirana.

12. (a) Svaka država stranka određuje središnje tijelo ili tijela koja su odgovorna i ovlaštena za primanje zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć te za njihovo izvršenje ili prenošenje nadležnim tijelima radi izvršenja. Ako država stranka ima posebnu regiju ili područje sa zasebnim sustavom uzajamne pravne pomoći, ona može odrediti zasebno središnje tijelo koje ima istu funkciju za tu regiju ili područje.

(b) Središnja tijela osiguravaju brzo i ispravno izvršenje ili prenošenje zaprimljenih zahtjeva. U slučajevima kada središnje tijelo prenese zahtjev tijelu nadležnom za njegovo izvršenje, središnje tijelo potiče to nadležno tijelo na brzo i ispravno izvršenje zahtjeva.

(c) U trenutku polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupanju ovoj Konvenciji svaka država stranka o središnjem tijelu određenom u tu svrhu obavješćuje glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, koji uspostavlja i održava ažurnim registar središnjih tijela koja su odredile države stranke. Svaka država stranka osigurava da su podaci koji se čuvaju u registru u svakom trenutku točni.

(d) Zahtjevi za uzajamnu pravnu pomoć i sva s njima povezana priopćenja prenose se središnjim tijelima koja su odredile države stranke. Ovim uvjetom ne dovodi se u pitanje pravo države stranke da zatraži da joj se takvi zahtjevi i priopćenja dostavljaju diplomatskim putem i, u hitnim slučajevima, ako su države stranke suglasne i ako je to moguće, preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije.

13. Zahtjevi se podnose u pisanom obliku ili, ako je to moguće, bilo kojim sredstvom kojim se može proizvesti pisani zapis na jeziku prihvatljivom državi stranci kojoj se upućuje zahtjev pod uvjetima kojima se toj državi stranci omogućuje da utvrdi vjerodostojnost. Obje države stranke u trenutku polaganja svojih isprava o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupanju ovoj Konvenciji obavješćuju glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o jeziku ili jezicima koji su im prihvatljivi. U hitnim okolnostima i ako je to dogovoreno među državama strankama, zahtjevi se mogu podnijeti i usmeno, ali se bez odgode potvrđuju u pisanom obliku.

14. Ako im to nije zabranjeno nacionalnim zakonima, središnja tijela država stranaka potiču se da šalju i primaju zahtjeve za uzajamnu pravnu pomoć i priopćenja povezana s njima, kao i dokaze u elektroničkom obliku, pod uvjetima kojima se državi stranci kojoj se upućuje zahtjev omogućuje da utvrdi vjerodostojnost i osigura sigurnost priopćenja.

15. Zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć sadržava:

(a) identitet tijela koje podnosi zahtjev;

(b) predmet i prirodu istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka na koji se zahtjev odnosi te naziv i funkciju tijela koje provodi tu istragu, kazneni progon ili sudski postupak;

(c) sažetak bitnih činjenica, osim u odnosu na zahtjeve za dostavu sudskih dokumenata;

(d) opis tražene pomoći i pojedinosti svih postupaka čiju primjenu želi država stranka tražiteljica;

(e) ako je moguće i prema potrebi, identitet, lokaciju i državljanstvo svih predmetnih osoba te zemlju podrijetla, opis i lokaciju svih predmetnih stavki i računa;

(f) ako je primjenjivo, vremensko razdoblje za koje se traže dokazi, informacije ili druga pomoć; i

(g) svrhu za koju se traže dokazi, informacije ili druga pomoć.

16. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev može zatražiti dodatne informacije ako se to čini potrebnim za izvršenje zahtjeva u skladu s njezinim nacionalnim zakonodavstvom ili ako se time može olakšati izvršenje zahtjeva.

17. Zahtjev se izvršava u skladu s nacionalnim zakonodavstvom države stranke kojoj se upućuje zahtjev i u mjeri u kojoj to nije protivno njezinu nacionalnom zakonodavstvu i, kada je to moguće, u skladu s postupcima navedenima u zahtjevu.

18. Gdje god je to moguće i u skladu s temeljnim načelima nacionalnog zakonodavstva, kada se pojedinac nalazi na području jedne države stranke i mora se saslušati kao svjedok, žrtva ili vještak pred sudskim tijelima druge države stranke, prva država stranka može, na zahtjev druge, dopustiti da se saslušanje održi putem videokonferencije ako za dotičnog pojedinca nije moguće ili poželjno da se osobno pojavi na državnom području države stranke tražiteljice. Države stranke mogu se dogovoriti da saslušanje provede pravosudno tijelo države stranke tražiteljice uz nazočnost pravosudnog tijela države stranke kojoj se upućuje zahtjev. Ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev nema pristup tehničkim sredstvima potrebnima za održavanje videokonferencije, ta sredstva može joj prema uzajamnom dogovoru osigurati država stranka tražiteljica.

19. Država stranka tražiteljica informacije ili dokaze koje je dobila od države stranke kojoj se upućuje zahtjev ne prenosi i ne upotrebljava za istrage, kaznene progone ili sudske postupke različite od onih navedenih u zahtjevu bez prethodnog odobrenja države stranke kojoj se upućuje zahtjev. Ništa u ovom stavku ne sprečava državu stranku tražiteljicu da u svojem postupku objavi informacije ili dokaze koji okrivljenika oslobađaju krivnje. U potonjem slučaju država stranka tražiteljica obavješćuje državu stranku kojoj se upućuje zahtjev prije objavljivanja informacija ili dokaza te se, ako je to zatraženo, savjetuje s državom strankom kojoj se upućuje zahtjev. Ako, u iznimnom slučaju, prethodna obavijest nije moguća, država stranka tražiteljica bez odgode obavješćuje državu stranku kojoj se upućuje zahtjev o objavljivanju informacija.

20. Država stranka tražiteljica može zatražiti od države stranke kojoj se upućuje zahtjev da čuva povjerljivost zahtjeva i sadržaja zahtjeva, osim u mjeri koja je potrebna za izvršenje zahtjeva. Ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev ne može ispuniti zahtjev u pogledu povjerljivosti, o tome bez odgode obavješćuje državu stranku tražiteljicu.

21. Uzajamna pravna pomoć može se odbiti:

(a) ako zahtjev nije podnesen u skladu s odredbama ovog članka;

(b) ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev smatra da bi izvršenje zahtjeva moglo dovesti u pitanje njezin suverenitet, sigurnost, javni poredak ili druge bitne interese;

(c) ako bi tijelima države stranke kojoj se upućuje zahtjev nacionalnim zakonodavstvom bilo zabranjeno provesti traženu radnju u odnosu na bilo koje slično kazneno djelo koje bi bilo predmetom istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka u njihovoj nadležnosti;

(d) ako bi odobrenje zahtjeva bilo protivno pravnom sustavu države stranke kojoj se upućuje zahtjev, a koji se odnosi na uzajamnu pravnu pomoć.

22. Ništa u ovoj Konvenciji ne smije se tumačiti na način da nameće obvezu pružanja uzajamne pravne pomoći ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev ima utemeljene razloge vjerovati da je zahtjev podnesen u svrhu kaznenog progona ili kažnjavanja neke osobe na temelju njezina spola, rase, jezika, vjerskog opredjeljenja, nacionalnosti, etničke pripadnosti ili političkih uvjerenja ili da bi se odobrenjem zahtjeva položaj te osobe doveo u pitanje zbog bilo kojeg od navedenih razloga.

23. Države stranke ne smiju odbiti zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć samo zbog toga što se smatra da su kaznenim djelom obuhvaćena i fiskalna pitanja.

24. Države stranke ne smiju odbiti pružanje uzajamne pravne pomoći na temelju ovog članka pozivajući se na bankovnu tajnu.

25. Svako odbijanje pružanja uzajamne pravne pomoći mora se obrazložiti.

26. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev izvršava zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć što je prije moguće i u najvećoj mogućoj mjeri vodi računa o svim rokovima koje je predložila država stranka tražiteljica, a koji su obrazloženi po mogućnosti u samom zahtjevu. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev odgovara na opravdane zahtjeve države stranke tražiteljice u vezi sa statusom i napretkom u ispunjavanju zahtjeva. Država stranka tražiteljica bez odgode obavješćuje državu stranku kojoj se upućuje zahtjev ako zatražena pomoć više nije potrebna.

27. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odgoditi uzajamnu pravnu pomoć ako ona ometa istragu, kazneni progon ili sudski postupak koji je u tijeku.

28. Prije odbijanja zahtjeva na temelju stavka 21. ovog članka ili odgode njegova izvršenja na temelju stavka 27. ovog članka, država stranka kojoj se upućuje zahtjev savjetuje se s državom strankom tražiteljicom kako bi se razmotrila mogućnost odobrenja pomoći pod uvjetima koje država stranka kojoj se upućuje zahtjev smatra potrebnima. Ako država stranka tražiteljica prihvati pomoć pod tim uvjetima, ona mora poštovati te uvjete.

29. Ne dovodeći u pitanje primjenu stavka 11. ovog članka, svjedok, vještak ili druga osoba koja na zahtjev države stranke tražiteljice pristane dati iskaz u postupku ili pomoći u istrazi, kaznenom progonu ili sudskom postupku na području države stranke tražiteljice ne smije biti kazneno gonjena, pritvorena, kažnjavana ili izložena bilo kakvom drugom ograničavanju slobode zbog djela, propusta ili osuda koji su prethodili njezinu napuštanju područja države stranke kojoj se upućuje zahtjev. Takva zaštita prestaje ako je svjedok, vještak ili druga osoba, nakon što je službeno obaviještena da sudska tijela više ne zahtijevaju njezinu prisutnost i nakon što je imala na raspolaganju razdoblje od 15 uzastopnih dana ili drugo razdoblje o kojem su se države stranke dogovorile da ode, usprkos tome dobrovoljno ostala na državnom području države stranke tražiteljice ili otišla pa se ponovno dobrovoljno vratila.

30. Redovne troškove izvršenja zahtjeva snosi država stranka kojoj se upućuje zahtjev, osim ako su se predmetne države stranke dogovorile drukčije. Ako su za ispunjenje zahtjeva potrebni ili će biti potrebni znatni ili izvanredni troškovi, države stranke savjetuju se kako bi utvrdile uvjete pod kojima će se zahtjev izvršiti, kao i način snošenja troškova.

31. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev:

(a) pruža državi stranci tražiteljici preslike vladinih evidencija, dokumenata ili informacija kojima raspolaže i koje su dostupne javnosti prema njezinu nacionalnom zakonodavstvu;

(b) može, prema vlastitu nahođenju, pružiti državi stranci tražiteljici u cijelosti, djelomično ili pod uvjetima koje smatra prikladnima preslike svih vladinih evidencija, dokumenata ili informacija kojima raspolaže i koje nisu dostupne javnosti prema njezinu nacionalnom zakonodavstvu.

32. Države stranke razmatraju, prema potrebi, mogućnost sklapanja bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora koji bi služili potrebama odredaba ovog članka, dali praktičan učinak ili osnažili odredbe ovog članka.

Članak 41.

Mreža u neprekidnom pogonu

1. Svaka država stranka određuje kontaktnu točku dostupnu 24 sata dnevno svakog dana u tjednu kako bi osigurala pružanje hitne pomoći za potrebe specifičnih kaznenih istraga, kaznenih progona i sudskih postupaka koji se odnose na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom ili za prikupljanje, pribavljanje i čuvanje dokaza u elektroničkom obliku za potrebe stavka 3. ovog članka te dokaza o kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom i o teškim kaznenim djelima.

2. O tim kontaktnim točkama obavješćuje se glavni tajnik Ujedinjenih naroda, koji uspostavlja i održava ažurnim registar kontaktnih točaka određenih za potrebe ovog članka i svake godine državama strankama prosljeđuje ažuriran popis kontaktnih točaka.

3. Takva pomoć obuhvaća omogućavanje ili, ako je to dopušteno nacionalnim zakonodavstvom i praksom države stranke kojoj se upućuje zahtjev, izravno provođenje sljedećih mjera:

(a) davanje tehničkih savjeta;

(b) čuvanje pohranjenih elektroničkih podataka na temelju članaka 42. i 43. ove Konvencije, uključujući, ako je to primjereno, informacije o lokaciji pružatelja usluga, ako je ona poznata državi stranci kojoj se upućuje zahtjev, radi pružanja pomoći državi stranci tražiteljici u slanju zahtjeva;

(c) prikupljanje dokaza i pružanje pravnih informacija;

(d) lociranje osumnjičenika; ili

(e) pružanje elektroničkih podataka radi izbjegavanja hitnih slučajeva.

4. Kontaktna točka države stranke mora imati sposobnost komuniciranja s kontaktnom točkom druge države stranke po žurnom postupku. Ako kontaktna točka koju je odredila država stranka nije dio jednog ili više tijela te države stranke koja su odgovorna za uzajamnu pravnu pomoć ili izručenje, ta kontaktna točka mora osigurati da može koordinirati svoje aktivnosti s tim tijelom ili tijelima po žurnom postupku.

5. Svaka država stranka osigurava da je dostupno osposobljeno osoblje koje posjeduje odgovarajuću opremu za rad mreže u neprekidnom pogonu.

6. Države stranke prema potrebi i u okviru granica nacionalnog zakonodavstva također mogu upotrebljavati i poboljšati postojeće ovlaštene mreže kontaktnih točaka, uključujući mreže u neprekidnom pogonu za kibernetička kaznena djela Međunarodne organizacije kriminalističke policije, radi brze suradnje među policijskim snagama država stranaka i suradnje u vezi s drugim metodama razmjene informacija.

Članak 42.

Međunarodna suradnja u svrhu ažurnog čuvanja pohranjenih elektroničkih podataka

1. Država stranka može od druge države stranke zatražiti da naloži ili na drugi način osigura, u skladu s člankom 25. ove Konvencije, ažurno čuvanje elektroničkih podataka pohranjenih u sustavu informacijske ili komunikacijske tehnologije koji se nalazi na državnom području te druge države stranke i u pogledu kojih država stranka tražiteljica namjerava poslati zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć u pretraživanju ili sličnom pristupu, oduzimanju ili sličnom osiguranju ili objavljivanju elektroničkih podataka.

2. Država stranka tražiteljica preko mreže u neprekidnom pogonu predviđene člankom 41. ove Konvencije može zatražiti informacije koje se odnose na lokaciju elektroničkih podataka pohranjenih u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije i, prema potrebi, informacije o lokaciji pružatelja usluga.

3. U zahtjevu za čuvanje podnesenom u skladu sa stavkom 1. ovog članka navodi se sljedeće:

(a) tijelo koje traži čuvanje;

(b) kazneno djelo koje je predmet kaznene istrage, progona ili sudskog postupka i kratak sažetak s njime povezanih činjenica;

(c) pohranjeni elektronički podaci koji se trebaju čuvati i njihova povezanost s kaznenim djelom;

(d) sve dostupne informacije za identifikaciju skrbnika pohranjenih elektroničkih podataka ili lokacije sustava informacijske i komunikacijske tehnologije;

(e) nužnost čuvanja;

(f) da država stranka tražiteljica namjerava poslati zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć u pretraživanju ili sličnom pristupu, oduzimanju ili sličnom osiguranju ili objavljivanju pohranjenih elektroničkih podataka;

(g) prema potrebi, potreba da se čuva povjerljivost zahtjeva za čuvanje i da se ne obavijesti korisnika.

4. Nakon što primi zahtjev od druge države stranke, država stranka kojoj se upućuje zahtjev poduzima sve odgovarajuće mjere kako bi ažurno očuvala navedene elektroničke podatke u skladu s nacionalnim zakonodavstvom. Za potrebe odgovora na zahtjev dvostruka kažnjivost ne smije se zahtijevati kao uvjet za provedbu čuvanja.

5. Država stranka koja zahtijeva dvostruku kažnjivost kao uvjet za odgovor na zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć u pretraživanju ili sličnom pristupu, oduzimanju ili sličnom osiguranju ili objavljivanju pohranjenih elektroničkih podataka može u odnosu na kaznena djela različita od djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom zadržati pravo odbiti zahtjev za čuvanje na temelju ovog članka u slučajevima kada ima razloge vjerovati da u trenutku objavljivanja uvjet dvostruke kažnjivosti nije mogao biti ispunjen.

6. Osim toga, zahtjev za čuvanje može se odbiti samo na temelju razloga navedenih u članku 40. stavku 21. točkama (b) i (c) te članku 40. stavku 22. ove Konvencije.

7. Ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev vjeruje da se čuvanjem neće osigurati dostupnost podataka u budućnosti ili da će se njime ugroziti povjerljivost ili na drugi način dovesti u pitanje istraga države stranke tražiteljice, ona o tome odmah obavješćuje državu stranku tražiteljicu, koja zatim odlučuje treba li unatoč tome zahtjev biti izvršen.

8. Svako čuvanje izvršeno kao odgovor na zahtjev podnesen na temelju stavka 1. ovog članka traje najmanje 60 dana kako bi država stranka tražiteljica imala mogućnost poslati zahtjev za pretraživanje ili sličan pristup, oduzimanje ili slično osiguranje ili objavljivanje podataka. Nakon primitka takvog zahtjeva podaci se moraju nastaviti čuvati do donošenja odluke o tom zahtjevu.

9. Prije nego što istekne razdoblje čuvanja iz stavka 8. ovog članka država stranka tražiteljica može zatražiti produljenje razdoblja čuvanja.

Članak 43.

Međunarodna suradnja u svrhu ažurnog objavljivanja očuvanih podataka o prometu

1. Ako tijekom izvršavanja zahtjeva koji je na temelju članka 42. ove Konvencije podnesen za čuvanje podataka o prometu koji se odnose na određeno priopćenje država stranka kojoj se upućuje zahtjev otkrije da je pružatelj usluga u drugoj državi stranci bio uključen u prijenos priopćenja, država stranka kojoj se upućuje zahtjev ažurno objavljuje državi stranci tražiteljici količinu podataka o prometu koja je dovoljna za identifikaciju tog pružatelja usluga i puta kojim je to priopćenje poslano.

2. Objavljivanje podataka o prometu na temelju stavka 1. ovog članka može se odbiti samo na temelju razloga navedenih u članku 40. stavku 21. točkama (b) i (c) te članku 40. stavku 22. ove Konvencije.

Članak 44.

Uzajamna pravna pomoć u pristupanju pohranjenim elektroničkim podacima

1. Država stranka može zatražiti od druge države stranke da pretraži ili na sličan način pristupi, oduzme ili na sličan način osigura i objavi elektroničke podatke pohranjene u sustavu informacijske i komunikacijske tehnologije koji se nalazi na području države stranke kojoj se upućuje zahtjev, uključujući elektroničke podatke koji su očuvani na temelju članka 42. ove Konvencije.

2. Država stranka kojoj se upućuje zahtjev odgovara na zahtjev primjenom relevantnih međunarodnih instrumenata i zakona iz članka 35. ove Konvencije te u skladu s drugim relevantnim odredbama ovog poglavlja.

3. Na zahtjev se odgovara po žurnom postupku:

(a) ako postoje razlozi za vjerovanje da su relevantni podaci osobito podložni mogućnosti uništenja ili mijenjanja; ili

(b) ako je instrumentima i zakonima iz stavka 2. ovog članka drukčije predviđena ažurna suradnja.

Članak 45.

Uzajamna pravna pomoć u prikupljanju podataka o prometu u stvarnom vremenu

1. Države stranke nastoje pružati uzajamnu pravnu pomoć u prikupljanju u stvarnom vremenu podataka o prometu povezanih s određenim priopćenjima na svojem državnom području koja su prenesena putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije. U skladu s odredbama stavka 2. ovog članka ta pomoć uređena je uvjetima i postupcima koji su predviđeni nacionalnim zakonodavstvom.

2. Svaka država stranka nastoji pružiti takvu pomoć barem u pogledu kaznenih djela za koja bi u sličnim domaćim slučajevima bilo moguće prikupiti podatke o prometu u stvarnom vremenu.

3. U zahtjevu podnesenom u skladu sa stavkom 1. ovog članka navodi se sljedeće:

(a) naziv tijela koje podnosi zahtjev;

(b) sažetak glavnih činjenica i prirode istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka na koji se zahtjev odnosi;

(c) elektronički podaci za koje se zahtijeva prikupljanje podataka o prometu i njihova povezanost s tim kaznenim djelom;

(d) sve dostupne informacije za identifikaciju vlasnika ili korisnika podataka ili lokacije sustava informacijske i komunikacijske tehnologije;

(e) opravdanje potrebe za prikupljanjem podataka o prometu;

(f) razdoblje tijekom kojeg se podaci o prometu trebaju prikupljati i odgovarajuće opravdanje njegova trajanja.

Članak 46.

Uzajamna pravna pomoć u presretanju podataka o sadržaju

Države stranke nastoje pružati uzajamnu pravnu pomoć u prikupljanju ili evidentiranju u stvarnom vremenu podataka o sadržaju određenih priopćenja prenesenih putem sustava informacijske i komunikacijske tehnologije u mjeri u kojoj je to dopušteno ugovorima koji se na njih primjenjuju ili njihovim nacionalnim zakonodavstvom.

Članak 47.

Suradnja u izvršavanju zakonodavstva

1. Države stranke međusobno blisko surađuju u skladu sa svojim nacionalnim pravnim i administrativnim sustavima kako bi poboljšale djelotvornost rada tijela kaznenog progona na suzbijanju kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom. Svaka država stranka posebno donosi djelotvorne mjere za:

(a) poboljšanje i, prema potrebi, uspostavljanje komunikacijskih kanala među svojim nadležnim tijelima, agencijama i službama, uzimajući u obzir postojeće kanale, uključujući kanale Međunarodne organizacije kriminalističke policije, radi olakšavanja sigurne i brze razmjene informacija koje se odnose na sve aspekte kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom, uključujući, ako predmetne države stranke to smatraju primjerenim, povezanost s drugim kriminalnim aktivnostima;

(b) suradnju s drugim državama strankama u vođenju istraga o kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom u vezi s:

i. identitetom, mjestom boravka i aktivnostima osoba osumnjičenih za sudjelovanje u takvim kaznenim djelima ili lokacijom ostalih predmetnih osoba;

ii. kretanjem imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili imovine stečene počinjenjem takvih kaznenih djela;

iii. kretanjem imovine, opreme ili drugih sredstava upotrijebljenih ili namijenjenih za upotrebu pri počinjenju tih kaznenih djela;

(c) pružanje, prema potrebi, potrebnih predmeta ili podataka za potrebe analize ili istrage;

(d) razmjenu s drugim državama strankama, prema potrebi, informacija koje se odnose na posebna sredstva i metode upotrijebljene za počinjenje kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom, uključujući upotrebu lažnih identiteta, krivotvorenih, izmijenjenih ili lažnih dokumenata ili drugih sredstava za prikrivanje njihovih aktivnosti te taktika, tehnika i postupaka koji se upotrebljavaju za počinjenje kibernetičkog kriminala;

(e) olakšavanje učinkovitog koordiniranja među svojim nadležnim tijelima, agencijama i službama te promicanje razmjene osoblja i drugih stručnjaka, uključujući, podložno bilateralnim sporazumima ili dogovorima između predmetnih država stranaka, određivanje službenika za vezu;

(f) razmjenu informacija i koordiniranje administrativnih i drugih mjera koje se poduzimaju, prema potrebi, u svrhu ranog otkrivanja kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom.

2. S ciljem provedbe ove Konvencije, države stranke razmatraju sklapanje bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora o izravnoj suradnji među svojim tijelima za izvršavanje zakonodavstva te ih, ako takvi sporazumi ili dogovori već postoje, mijenjaju. U nedostatku takvih sporazuma ili dogovora među predmetnim državama strankama, države stranke ovu Konvenciju mogu smatrati temeljem za uzajamnu suradnju u izvršavanju zakonodavstva u odnosu na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom. Kada je to primjereno, države stranke u potpunosti koriste sporazume ili dogovore, uključujući međunarodne ili regionalne organizacije, kako bi pojačale suradnju između svojih tijela za izvršavanje zakonodavstva.

Članak 48.

Zajedničke istrage

Države stranke razmatraju sklapanje bilateralnih ili multilateralnih sporazuma ili dogovora na temelju kojih predmetna nadležna tijela mogu uspostaviti zajednička istražna tijela za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom koja su predmet kaznenih istraga, progona ili sudskih postupaka u jednoj ili više država. U nedostatku takvih sporazuma ili dogovora zajedničke se istrage mogu poduzimati prema dogovoru na pojedinačnoj osnovi. Predmetne države stranke osiguravaju da se u potpunosti poštuje suverenitet države stranke na čijem se državnom području istraga treba voditi.

Članak 49.

Mehanizmi za povrat imovinske koristi međunarodnom suradnjom u zapljeni

1. Kako bi pružila uzajamnu pravnu pomoć na temelju članka 50. ove Konvencije u pogledu imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili povezane s počinjenjem kaznenog djela utvrđenog u skladu s ovom Konvencijom, svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom:

(a) poduzima mjere koje su potrebne da se njezinim nadležnim tijelima omogući izvršavanje naloga za zapljenu koji je izdao sud druge države stranke;

(b) poduzima mjere koje su potrebne da se njezinim nadležnim tijelima, ako su nadležna, omogući nalaganje zapljene takve imovinske koristi stranog podrijetla donošenjem presude za kazneno djelo pranja novca ili drugo kazneno djelo iz njihove nadležnosti ili drugim postupkom koji im je dopušten nacionalnim zakonodavstvom; i

(c) razmatra poduzimanje mjera koje su potrebne da se omogući zapljena takve imovinske koristi i bez presude u slučajevima kada počinitelj ne može biti kazneno gonjen zbog smrti, bijega ili odsutnosti ili u drugim odgovarajućim slučajevima.

2. Kako bi pružila uzajamnu pravnu pomoć na temelju zahtjeva podnesenog u skladu s člankom 50. stavkom 2. ove Konvencije, svaka država stranka u skladu s nacionalnim zakonodavstvom:

(a) poduzima mjere koje su potrebne da se njezinim nadležnim tijelima omogući zamrzavanje ili oduzimanje imovine na temelju naloga za zamrzavanje ili oduzimanje koji je izdao sud ili nadležno tijelo države stranke tražiteljice i koji predstavlja razumnu osnovu prema kojoj država stranka kojoj se upućuje zahtjev vjeruje da postoji dovoljno razloga za poduzimanje tih mjera i da bi imovinska korist u konačnici mogla postati predmet naloga za zapljenu za potrebe stavka 1. točke (a) ovog članka;

(b) poduzima mjere koje su potrebne da se njezinim nadležnim tijelima omogući zamrzavanje ili oduzimanje imovinske koristi na temelju zahtjeva koji predstavlja razumnu osnovu prema kojoj država stranka kojoj se upućuje zahtjev vjeruje da postoji dovoljno razloga za poduzimanje tih mjera i da bi imovinska korist u konačnici mogla postati predmet naloga za zapljenu za potrebe stavka 1. točke (a) ovog članka; i

(c) razmatra poduzimanje dodatnih mjera kojima se njezinim nadležnim tijelima omogućuje da zadrže imovinsku korist radi zapljene, na primjer, na osnovi uhićenja u drugoj državi ili optužbe za kazneno djelo povezano sa stjecanjem te imovinske koristi.

Članak 50.

Međunarodna suradnja za potrebe zapljene

1. Država stranka koja je od druge države stranke nadležne za neko kazneno djelo utvrđeno u skladu s ovom Konvencijom primila zahtjev za zapljenu imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine, opreme ili drugih predmeta iz članka 31. stavka 1. ove Konvencije koji se nalaze na njezinu državnom području u najvećoj mogućoj mjeri u okviru svojeg pravnog sustava:

(a) podnosi zahtjev svojim nadležnim tijelima kako bi ishodila nalog za zapljenu i, ako ga dobije, taj nalog izvršava; ili

(b) svojim nadležnim tijelima dostavlja nalog za zapljenu koji je izdao sud na području države stranke tražiteljice u skladu s člankom 31. stavkom 1. ove Konvencije radi njegova izvršenja u traženom opsegu i u mjeri u kojoj se odnosi na imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, imovinu, opremu ili druge predmete koji se nalaze na području države stranke kojoj se upućuje zahtjev.

2. Nakon što primi zahtjev koji je podnijela druga država stranka nadležna za neko kazneno djelo utvrđeno u skladu s ovom Konvencijom, država stranka kojoj se upućuje zahtjev poduzima mjere za identificiranje, ulaženje u trag i zamrzavanje ili oduzimanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine, opreme ili drugih predmeta iz članka 31. stavka 1. ove Konvencije u svrhu moguće zapljene koju bi mogla naložiti država stranka tražiteljica ili, na temelju zahtjeva iz stavka 1. ovog članka, država stranka kojoj se upućuje zahtjev.

3. Odredbe članka 40. ove Konvencije primjenjuju se *mutatis mutandis* na ovaj članak. Osim informacija utvrđenih u članku 40. stavku 15. ove Konvencije, zahtjevi podneseni u skladu s ovim člankom sadržavaju:

(a) u slučaju zahtjeva koji se odnosi na stavak 1. točku (a) ovog članka, opis imovinske koristi koju treba zaplijeniti, uključujući, u mjeri u kojoj je to moguće, lokaciju i, prema potrebi, procijenjenu vrijednost imovine i izjavu o činjenicama na koje se država stranka tražiteljica poziva i koje su dovoljne da se državi stranci kojoj se upućuje zahtjev omogući da zatraži nalog u okviru nacionalnog zakonodavstva;

(b) u slučaju zahtjeva koji se odnosi na stavak 1. točku (b) ovog članka, pravno prihvatljivu presliku naloga za zapljenu na kojem se temelji zahtjev države stranke tražiteljice, izjavu o činjenicama i informacije o zatraženom opsegu izvršenja naloga, izjavu u kojoj su navedene mjere koje je poduzela država stranka tražiteljica da bi na odgovarajući način obavijestila bona fide treće strane i da bi osigurala zakonito postupanje te izjavu da je nalog za zapljenu konačan;

(c) u slučaju zahtjeva koji se odnosi na stavak 2. ovog članka, izjavu o činjenicama na koje se država stranka tražiteljica poziva i opis zatraženih radnji te, ako je dostupna, pravno prihvatljivu presliku naloga na kojem se zahtjev temelji.

4. Odluke ili radnje iz stavaka 1. i 2. ovog članka donosi država stranka kojoj se upućuje zahtjev u skladu s odredbama svojeg nacionalnog zakonodavstva i postupovnih pravila te svih bilateralnih ili multilateralnih ugovora, sporazuma ili dogovora kojima je obvezana u odnosu na državu stranku tražiteljicu i uz pridržavanje tih odredaba.

5. Svaka država stranka glavnom tajniku Ujedinjenih naroda dostavlja primjerke svojih zakona i propisa koji daju pravnu snagu ovom članku i svih naknadnih izmjena tih zakona i propisa ili njihov opis.

6. Ako neka država stranka odluči mjere iz stavaka 1. i 2. ovog članka uvjetovati postojanjem relevantnoga međunarodnog ugovora, ta je država stranka dužna ovu Konvenciju smatrati neophodnim i dovoljnim međunarodnim instrumentom.

7. Suradnja na temelju ovog članka može se i odbiti ili se privremene mjere mogu ukinuti ako država stranka kojoj se upućuje zahtjev ne primi dovoljne i pravovremene dokaze ili ako je imovinska korist minimalne vrijednosti.

8. Prije ukidanja bilo koje privremene mjere poduzete u skladu s ovim člankom država stranka kojoj se upućuje zahtjev, kad god je to moguće, državi stranki tražiteljici daje priliku da obrazloži zašto bi mjeru trebalo nastaviti.

9. Odredbe ovog članka ne smiju se tumačiti na način koji bi doveo u pitanje prava *bona fide* trećih strana.

10. Države stranke razmatraju sklapanje bilateralnih ili multilateralnih ugovora, sporazuma ili dogovora za poboljšanje djelotvornosti međunarodne suradnje koja se provodi na temelju ovog članka.

Članak 51.

Posebna suradnja

Ne dovodeći u pitanje nacionalno zakonodavstvo, svaka država stranka nastoji poduzimati mjere koje joj omogućuju da drugoj državi stranci, ne dovodeći u pitanje vlastite kaznene istrage, progone ili sudske postupke, bez prethodnog zahtjeva prosljeđuje informacije o imovinskoj koristi ostvarenoj kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom ako smatra da objavljivanje tih informacija može pomoći državi stranci primateljici da pokrene ili provodi kaznene istrage, progone ili sudske postupke ili da može dovesti do toga da ta država stranka uputi zahtjev na temelju članka 50. ove Konvencije.

Članak 52.

Povrat zaplijenjene imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima ili imovine i raspolaganje njome

1. Imovinskom koristi ostvarenom kaznenim djelima ili imovinom koju zaplijeni u skladu s člankom 31. ili 50. ove Konvencije država stranka raspolaže u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom i administrativnim postupcima.

2. Kad postupaju po zahtjevu druge države stranke u skladu s člankom 50. ove Konvencije, države stranke daju prednost, u mjeri u kojoj im je to omogućeno nacionalnim zakonodavstvom i ako je tako zatraženo, vraćanju zaplijenjene imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili imovine državi stranci tražiteljici kako bi ona mogla isplatiti odštetu žrtvama kaznenih djela ili vratiti tu imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom ili imovinu njezinim prijašnjim zakonitim vlasnicima.

3. Kada postupa po zahtjevu druge države stranke u skladu s člancima 31. i 50. ove Konvencije, država stranka može, nakon što je razmotrena odšteta žrtvama, posebnu pozornost posvetiti sklapanju sporazuma ili dogovora o:

(a) namjenjivanju vrijednosti takve imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine ili sredstava dobivenih prodajom te imovinske koristi, imovine ili njezina dijela za račun određen u skladu s člankom 56. stavkom 2. točkom (c) ove Konvencije i za međuvladina tijela specijalizirana u području borbe protiv kibernetičkog kriminala;

(b) dijeljenju takve imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine ili sredstava dobivenih prodajom te imovinske koristi ili imovine s drugim državama strankama na redovitoj ili pojedinačnoj osnovi u skladu sa svojim nacionalnim zakonodavstvom ili administrativnim postupcima.

4. Prema potrebi i osim ako države stranke ne odluče drukčije, država stranka kojoj se upućuje zahtjev može odbiti opravdane troškove proizašle iz istraga, kaznenih progona ili sudskih postupaka koji su doveli do povrata ili raspolaganja zaplijenjenom imovinom na temelju ovog članka.

POGLAVLJE VI.

PREVENTIVNE MJERE

Članak 53.

Preventivne mjere

1. Države članice u skladu s temeljnim načelima svojih pravnih sustava nastoje razviti i provesti ili održavati učinkovite i usklađene politike i najbolje prakse za smanjenje postojećih ili budućih prilika za počinjenje kibernetičkog kriminala donošenjem odgovarajućih zakonodavnih, administrativnih i drugih mjera.

2. Svaka država stranka poduzima odgovarajuće mjere u okviru svojih mogućnosti i u skladu s temeljnim načelima nacionalnog zakonodavstva za promicanje aktivnog sudjelovanja relevantnih pojedinaca i subjekata izvan javnog sektora, kao što su nevladine organizacije, organizacije civilnog društva, akademske ustanove i subjekti u privatnom sektoru, kao i opće javnosti, u relevantnim aspektima sprečavanja kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom.

3. Preventivne mjere mogu uključivati:

(a) jačanje suradnje između tijela za izvršavanje zakonodavstva ili tužitelja i relevantnih pojedinaca i subjekata izvan javnog sektora, kao što su nevladine organizacije, organizacije civilnog društva, akademske ustanove i subjekti u privatnom sektoru, u svrhu odgovora na relevantne aspekte sprečavanja i suzbijanja kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom;

(b) upoznavanje javnosti s postojanjem, uzrocima i težinom prijetnje koju predstavljaju kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom aktivnostima informiranja javnosti, educiranjem javnosti, programima za medijsku i informacijsku pismenost i nastavnim programima koji promiču sudjelovanje javnosti u sprečavanju i suzbijanju takvih kaznenih djela;

(c) izgradnju i poduzimanje mjera za povećanje kapaciteta nacionalnih kaznenopravnih sustava, uključujući osposobljavanje i razvoj stručnog znanja kaznenopravnih stručnjaka, u okviru nacionalnih strategija za sprečavanje kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom;

(d) poticanje pružatelja usluga da poduzimaju djelotvorne mjere, ako je to izvedivo s obzirom na nacionalne okolnosti i u mjeri u kojoj je to dopušteno nacionalnim zakonodavstvom, za jačanje sigurnosti svojih proizvoda, usluga i kupaca;

(e) prepoznavanje doprinosâ zakonitih aktivnosti istraživačâ u području sigurnosti ako im je namjera isključivo, u mjeri u kojoj je to dopušteno i podložno uvjetima utvrđenima u nacionalnom zakonodavstvu, ojačati i poboljšati sigurnost proizvoda, usluga i kupaca pružatelja usluga koji se nalaze na državnom području te države stranke;

(f) razvoj, olakšavanje i promicanje programa i aktivnosti za odvraćanje pojedinaca kojima prijeti upletenost u kibernetički kriminal od počinjenja kaznenih djela i za zakonito razvijanje njihovih vještina;

(g) rad na promicanju reintegracije osoba osuđenih za kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom u društvo;

(h) razvoj strategija i politika u skladu s nacionalnim zakonodavstvom za sprečavanje i iskorjenjivanje rodno uvjetovanog nasilja počinjenog uporabom sustava informacijske i komunikacijske tehnologije te uzimajući u obzir posebne okolnosti i potrebe osoba u ranjivom položaju pri razvoju preventivnih mjera;

(i) poduzimanje posebnih i prilagođenih mjera za zaštitu djece na internetu, među ostalim obrazovanjem, osposobljavanjem i informiranjem javnosti o seksualnom zlostavljanju ili iskorištavanju djece na internetu, revizijom nacionalnih pravnih okvira i poboljšanjem međunarodne suradnje usmjerene na njihovo sprečavanje te poduzimanjem mjera za brzo uklanjanje materijala koji sadržava seksualno zlostavljanje djece ili sadržaja koji prikazuje seksualno iskorištavanje djece;

(j) povećanje transparentnosti i promicanje doprinosa javnosti postupcima donošenja odluka te pružanje javnosti odgovarajućeg pristupa informacijama;

(k) poštovanje, promicanje i zaštitu slobode traženja, primanja i širenja javno dostupnih informacija koje se odnose na kibernetički kriminal;

(l) razvoj ili jačanje programâ potpore za žrtve kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom;

(m) sprečavanje i otkrivanje prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i imovine povezane s kaznenim djelima utvrđenima u skladu s ovom Konvencijom.

4. Svaka država stranka poduzima odgovarajuće mjere kako bi javnost upoznala s relevantnim nadležnim tijelom ili tijelima odgovornima za sprečavanje i suzbijanje kibernetičkog kriminala i stavila joj ta tijela na raspolaganje kako bi im javnost mogla, prema potrebi, prijavljivati, uključujući anonimno, svaki incident koji bi se mogao smatrati kaznenim djelom utvrđenim u skladu s ovom Konvencijom.

5. Države stranke nastoje periodično evaluirati postojeće relevantne nacionalne pravne okvire i administrativne prakse kako bi se utvrdili nedostaci i ranjivosti i osiguralo da su relevantni u kontekstu promjenjivih prijetnji koje predstavljaju kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom.

6. Države stranke mogu surađivati jedna s drugom i s relevantnim međunarodnim i regionalnim organizacijama na promicanju i razvoju mjera iz ovog članka. To uključuje sudjelovanje u međunarodnim projektima usmjerenima na sprečavanje kibernetičkog kriminala.

7. Svaka država stranka obavješćuje glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o nazivu i adresi tijela koja mogu pomagati drugim državama strankama u razvoju i provedbi određenih mjera za sprečavanje kibernetičkog kriminala.

POGLAVLJE VII.

TEHNIČKA POMOĆ I RAZMJENA INFORMACIJA

Članak 54.

Tehnička pomoć i izgradnja kapaciteta

1. Države stranke u skladu sa svojim mogućnostima razmatraju međusobno pružanje najveće mjere tehničke pomoći i izgradnje kapaciteta, uključujući osposobljavanje i druge oblike pomoći, uzajamnu razmjenu relevantnog iskustva i specijaliziranog znanja te prijenos tehnologije prema međusobno dogovorenim uvjetima, vodeći pritom posebno računa o interesima i potrebama država stranaka u razvoju, u cilju lakšeg sprečavanja, otkrivanja, istrage i kaznenog progona kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom.

2. Države stranke u mjeri u kojoj je to potrebno pokreću, razvijaju, provode ili poboljšavaju posebne programe osposobljavanja za svoje osoblje koje je odgovorno za sprečavanje, otkrivanje, istragu i kazneni progon kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom.

3. Aktivnosti iz stavaka 1. i 2. ovog članka mogu se baviti, u mjeri u kojoj je to dopušteno nacionalnim zakonodavstvom, sljedećim područjima:

(a) metodama i tehnikama koje se primjenjuju u sprečavanju, otkrivanju, istrazi i kaznenom progonu kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom;

(b) izgradnjom kapaciteta u okviru razvoja i planiranja strateških politika i zakonodavstva za sprečavanje i suzbijanje kibernetičkog kriminala;

(c) izgradnjom kapaciteta za prikupljanje, čuvanje i razmjenu dokaza, osobito u elektroničkom obliku, uključujući održavanje lanca nadzora i forenzičku analizu;

(d) modernom opremom za kazneni progon i njezinom uporabom;

(e) osposobljavanjem nadležnih tijela za pripremu zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć i drugih sredstava suradnje koja ispunjavaju zahtjeve iz ove Konvencije, osobito za prikupljanje, čuvanje i razmjenu dokaza u elektroničkom obliku;

(f) sprečavanjem, otkrivanjem i praćenjem kretanja imovinske koristi proizašle iz počinjenja kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, imovine, opreme ili drugih predmeta i metoda upotrijebljenih za prijenos, utaju ili prikrivanje takve imovinske koristi, imovine, opreme ili drugih predmeta;

(g) odgovarajućim i učinkovitim pravnim i administrativnim mehanizmima i metodama za olakšavanje zamrzavanja, zapljene i povrata imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima obuhvaćenima ovom Konvencijom;

(h) metodama koje se upotrebljavaju za zaštitu žrtava i svjedoka koji surađuju s pravosudnim tijelima;

(i) osposobljavanjem u području relevantnog materijalnog i postupovnog prava i istražnih ovlasti tijela za izvršavanje zakonodavstva, nacionalnih i međunarodnih propisa te jezika.

4. Države stranke u skladu s nacionalnim zakonodavstvom nastoje iskoristiti stručno znanje drugih država stranaka i relevantnih međunarodnih i regionalnih organizacija, nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru te blisko surađivati s njima radi poboljšanja djelotvorne provedbe ove Konvencije.

5. Države stranke međusobno si pomažu u planiranju i provedbi programa za istraživanje i osposobljavanje osmišljenih za razmjenu stručnog znanja u područjima navedenima u stavku 3. ovog članka, a u tu svrhu i, prema potrebi, na regionalnim i međunarodnim konferencijama i seminarima promiču suradnju i potiču rasprave o problemima od zajedničkog interesa.

6. Države stranke razmatraju uzajamno pružanje pomoći na zahtjev u provedbi evaluacija, studija i istraživanja povezanih s vrstama, uzrocima i učincima kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom počinjenih na njihovim državnim područjima radi razvoja strategija i akcijskih planova za sprečavanje i suzbijanje kibernetičkog kriminala, uz sudjelovanje nadležnih tijela i relevantnih nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru.

7. Države stranke promiču osposobljavanje i tehničku pomoć koji olakšavaju pravovremeno izručenje i uzajamnu pravnu pomoć. To osposobljavanje i tehnička pomoć mogu uključivati jezičnu izobrazbu, pomoć u sastavljanju zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć i njihovoj obradi te upućivanje i razmjenu osoblja među središnjim tijelima ili agencijama s relevantnim odgovornostima.

8. Države stranke intenziviraju rad, u mjeri u kojoj je to potrebno, na postizanju najveće učinkovitosti tehničke pomoći i izgradnje kapaciteta međunarodnih i regionalnih organizacija te u okviru relevantnih bilateralnih i multilateralnih sporazuma ili dogovora.

9. Države stranke razmatraju uspostavu dobrovoljnih mehanizama za financijski doprinos radu zemalja u razvoju na provedbi ove Konvencije putem programa tehničke pomoći i projekata za izgradnju kapaciteta.

10. Svaka država stranka nastoji uplaćivati dobrovoljne financijske doprinose Uredu Ujedinjenih naroda za droge i kriminal u svrhu poticanja preko tog Ureda programa i projekata za provedbu ove Konvencije putem tehničke pomoći i izgradnje kapaciteta.

Članak 55.

Razmjena informacija

1. Svaka država stranka razmatra mogućnost analiziranja, prema potrebi i uz savjetovanje s relevantnim stručnjacima, uključujući stručnjake iz nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru, trendova na svojem državnom području u pogledu kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom i okolnosti u kojima su ta kaznena djela počinjena.

2. Države stranke razmatraju razvoj i međusobnu razmjenu ili razmjenu preko međunarodnih i regionalnih organizacija statističkih podataka, analitičkog stručnog znanja i informacija koje se odnose na kibernetički kriminal radi razvoja, u mjeri u kojoj je to moguće, zajedničkih definicija, standarda, metodologija te najboljih praksi za sprečavanje i suzbijanje takvih kaznenih djela.

3. Svaka država stranka razmatra praćenje svojih politika i praktičnih mjera za sprečavanje i suzbijanje kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom i procjenjivanje njihove djelotvornosti i učinkovitosti.

4. Države stranke razmatraju mogućnost razmjene informacija o pravnim, političkim i tehnološkim promjenama povezanima s kibernetičkim kriminalom te prikupljanju dokaza u elektroničkom obliku.

Članak 56.

Provedba Konvencije putem gospodarskog razvoja i tehničke pomoći

1. Države stranke poduzimaju mjere koje pogoduju optimalnoj provedbi ove Konvencije u mjeri u kojoj je to moguće u okviru međunarodne suradnje, uzimajući u obzir negativne učinke kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom na društvo općenito, a osobito na održivi razvoj.

2. Države stranke snažno se potiču da poduzmu konkretne mjere, u mjeri u kojoj je to moguće i surađujući jedna s drugom i s međunarodnim i regionalnim organizacijama, radi:

(a) poboljšanja suradnje na različitim razinama s drugim državama strankama, osobito sa zemljama u razvoju, s ciljem jačanja njihova kapaciteta za sprečavanje i suzbijanje kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom;

(b) povećanja financijske i materijalne pomoći za potporu radu drugih država stranaka, osobito zemalja u razvoju, na djelotvornom sprečavanju i suzbijanju kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom i za pomoć tim zemljama u provedbi ove Konvencije;

(c) pružanja tehničke pomoći drugim državama strankama, osobito zemljama u razvoju, za potporu ispunjavanju njihovih potreba u pogledu provedbe ove Konvencije. Države stranke u tu svrhu nastoje uplaćivati odgovarajuće i redovite dobrovoljne financijske doprinose na račun pri Ujedinjenim narodima koji je posebno određen u tu svrhu u okviru mehanizma za financiranje te organizacije;

(d) poticanja, prema potrebi, nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru te financijskih ustanova da doprinesu radu država stranaka, među ostalim u skladu s ovim člankom, osobito pružanjem više programa osposobljavanja i moderne opreme zemljama u razvoju kako bi im pomogle ostvariti ciljeve ove Konvencije;

(e) razmjene najboljih praksi i informacija u odnosu na poduzete aktivnosti s ciljem povećanja transparentnosti, izbjegavanja udvostručavanja rada te optimalne primjene stečenih iskustava.

3. Države stranke razmatraju i mogućnost sudjelovanja u postojećim podregionalnim, regionalnim i međunarodnim programima, uključujući konferencije i seminare, radi promicanja suradnje i tehničke pomoći i poticanja rasprava o problemima od zajedničkog interesa, uključujući posebne probleme i potrebe zemalja u razvoju.

4. Države stranke u mjeri u kojoj je to moguće osiguravaju da se resursi i napori rasporede i usmjere na potporu usklađivanju standarda, vještina, kapaciteta, stručnog znanja i tehničkih sposobnosti s ciljem uspostave zajedničkih minimalnih standarda među državama članicama kako bi se iskorijenila utočišta za kaznena djela obuhvaćena ovom Konvencijom i ojačala borba protiv kibernetičkog kriminala.

5. Mjere poduzete na temelju ovog članka u mjeri u kojoj je to moguće ne dovode u pitanje postojeće obveze pružanja inozemne pomoći ili druge dogovore o financijskoj suradnji na bilateralnoj, regionalnoj ili međunarodnoj razini.

6. Države stranke mogu sklapati bilateralne, regionalne ili multilateralne sporazume ili dogovore o materijalnoj i logističkoj pomoći, uzimajući u obzir financijske aranžmane koji su potrebni da bi sredstva međunarodne suradnje predviđena u ovoj Konvenciji bila djelotvorna i da bi se omogućilo sprečavanje, otkrivanje, istraga i kazneni progon kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom.

POGLAVLJE VIII.

MEHANIZAM PROVEDBE

Članak 57.

Konferencija država stranaka Konvencije

1. Osniva se Konferencija država stranaka Konvencije kako bi se poboljšao kapacitet država stranaka i suradnja među njima radi ostvarivanja ciljeva utvrđenih u ovoj Konvenciji te promicanja i preispitivanja njezine provedbe.

2. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda saziva Konferenciju država stranaka najkasnije godinu dana nakon stupanja ove Konvencije na snagu. Redoviti sastanci Konferencije država stranaka nakon toga se održavaju u skladu s poslovnikom koji je ona donijela.

3. Konferencija država stranaka donosi poslovnik i pravila kojima se uređuje odvijanje aktivnosti utvrđenih u ovom članku, uključujući pravila koja se odnose na pristup i sudjelovanje promatrača i na plaćanje troškova nastalih pri obavljanju tih aktivnosti. U okviru tih pravila i povezanih aktivnosti uzimaju se u obzir načela kao što su djelotvornost, uključivost, transparentnost, učinkovitost i nacionalna odgovornost.

4. Pri uspostavljanju redovitih sastanaka Konferencija država stranaka u skladu s načelima utvrđenima u stavku 3. ovog članka uzima u obzir vrijeme i lokaciju sastanaka o sličnim pitanjima drugih relevantnih međunarodnih i regionalnih organizacija i mehanizama, uključujući njihova pomoćna nadzorna tijela za praćenje provedbe ugovora.

5. Konferencija država stranaka dogovara se o aktivnostima, postupcima i metodama rada u svrhu ostvarivanja ciljeva utvrđenih u stavku 1. ovog članka, uključujući:

(a) olakšavanje djelotvorne primjene i provedbe ove Konvencije, utvrđivanje svih njezinih problema, kao i aktivnosti koje države stranke provode na temelju ove Konvencije, uključujući poticanje mobilizacije dobrovoljnih financijskih doprinosa;

(b) olakšavanje razmjene informacija o pravnim, političkim i tehnološkim promjenama koje se odnose na kaznena djela utvrđena u skladu s ovom Konvencijom i na prikupljanje dokaza u elektroničkom obliku među državama strankama i relevantnim međunarodnim i regionalnim organizacijama, kao i nevladinim organizacijama, organizacijama civilnog društva, akademskim ustanovama i subjektima u privatnom sektoru, u skladu s nacionalnim zakonodavstvom, te informacija o obrascima i trendovima u kibernetičkom kriminalu i o uspješnim praksama za sprečavanje i suzbijanje tih kaznenih djela;

(c) suradnju s relevantnim međunarodnim i regionalnim organizacijama, kao i nevladinim organizacijama, organizacijama civilnog društva, akademskim ustanovama i subjektima u privatnom sektoru;

(d) primjerenu primjenu relevantnih informacija dobivenih od drugih međunarodnih i regionalnih organizacija i mehanizama za sprečavanje i suzbijanje kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom kako bi se izbjeglo nepotrebno udvostručavanje rada;

(e) periodično preispitivanje provedbe ove Konvencije, koje izvršavaju njezine države stranke;

(f) davanje preporuka za poboljšanje ove Konvencije i njezine provedbe te razmatranje mogućih dopuna i izmjena Konvencije;

(g) izradu i donošenje dopunskih protokola uz ovu Konvenciju na temelju članaka 61. i 62. ove Konvencije;

(h) primanje na znanje zahtjeva država stranaka za tehničku pomoć i izgradnju kapaciteta u vezi s provedbom ove Konvencije i predlaganje svih mjera koje smatra potrebnima u tom pogledu.

6. Svaka država stranka na temelju zahtjeva Konferencije država stranaka dostavlja toj Konferenciji informacije o zakonodavnim, administrativnim i drugim mjerama te o svojim programima, planovima i praksama za provedbu ove Konvencije. Konferencija utvrđuje najdjelotvorniji način primanja tih informacija i postupanja na temelju njih, uključujući, među ostalim, informacije primljene od država stranaka i nadležnih međunarodnih i regionalnih organizacija. Mogu se razmotriti i doprinosi predstavnika relevantnih nevladinih organizacija, organizacija civilnog društva, akademskih ustanova i subjekata u privatnom sektoru koji su propisno akreditirani u skladu s postupcima koje donosi Konferencija.

7. Za potrebe stavka 5. ovog članka Konferencija država stranaka može uspostaviti i voditi one mehanizme preispitivanja koje smatra potrebnima.

8. Na temelju stavaka od 5. do 7. ovog članka Konferencija država stranaka uspostavlja, ako to smatra potrebnim, sve odgovarajuće mehanizme ili pomoćna tijela za pomaganje u djelotvornoj provedbi Konvencije.

Članak 58.

Tajništvo

1. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda pruža potrebne tajničke usluge Konferenciji država stranaka Konvencije.

2. Tajništvo:

(a) pomaže Konferenciji država stranaka u obavljanju aktivnosti utvrđenih u ovoj Konvenciji te obavlja pripreme i pruža potrebne usluge za sjednice Konferencije koje se odnose na ovu Konvenciju;

(b) na zahtjev pomaže državama strankama u dostavljanju informacija Konferenciji država stranaka, kako je predviđeno u ovoj Konvenciji; i

(c) osigurava potrebnu koordinaciju s tajništvima relevantnih međunarodnih i regionalnih organizacija.

POGLAVLJE IX.

ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 59.

Provedba Konvencije

1. Svaka država stranka u skladu s temeljnim načelima svojeg nacionalnog zakonodavstva poduzima potrebne mjere, uključujući zakonodavne i administrativne mjere, za osiguranje provedbe vlastitih obveza na temelju ove Konvencije.

2. Svaka država stranka može donositi strože ili teže mjere od mjera predviđenih u ovoj Konvenciji za sprečavanje i suzbijanje kaznenih djela utvrđenih u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 60.

Učinci Konvencije

1. Ako su dvije ili više država stranaka već sklopile sporazum ili ugovor o stvarima koje su predmet ove Konvencije, ili su na drugi način uspostavile odnose u takvim stvarima, ili ako to učine u budućnosti, tada mogu primijeniti i taj sporazum ili ugovor ili na odgovarajući način urediti takve odnose.

2. Ništa u ovoj Konvenciji ne utječe na druga prava, ograničenja, obveze i odgovornosti država članica prema međunarodnom pravu.

Članak 61.

Odnos prema protokolima

1. Ova Konvencija može se dopuniti jednim ili više protokola.

2. Da bi postala strankom protokola, država ili organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju mora biti i stranka ove Konvencije.

3. Država stranka ove Konvencije nije obvezana protokolom osim ako ne postane strankom protokola u skladu s njegovim odredbama.

4. Svaki protokol uz ovu Konvenciju tumači se zajedno s Konvencijom, uzimajući u obzir svrhu tog protokola.

Članak 62.

Donošenje dopunskih protokola

1. Da bi Konferencija država stranaka mogla razmotriti donošenje bilo kojeg dopunskog protokola, potrebno je najmanje 60 država stranaka. Konferencija poduzima sve potrebne napore u cilju postizanja konsenzusa o svakom dopunskom protokolu. Ako su iscrpljeni svi napori u cilju postizanja konsenzusa, a sporazum nije postignut, za donošenje dopunskog protokola potrebna je, kao krajnje rješenje, najmanje dvotrećinska većina prisutnih država stranaka koje glasuju na sastanku Konferencije država stranaka.

2. Organizacije za regionalnu gospodarsku integraciju u pitanjima koja su u njihovoj nadležnosti ostvaruju svoje pravo glasa na temelju ovog članka s brojem glasova koji je jednak broju njihovih država članica koje su stranke Konvencije.

Te organizacije ne ostvaruju svoje pravo glasa ako njihove države članice ostvare svoje pravo i obrnuto.

Članak 63.

Rješavanje sporova

1. Države stranke nastoje rješavati sporove povezane s tumačenjem ili primjenom ove Konvencije pregovorima ili na bilo koji drugi miroljubiv način prema vlastitu izboru.

2. Bilo koji spor između dviju ili više država stranaka u vezi s tumačenjem ili primjenom ove Konvencije koji se ne može riješiti pregovorima ili na bilo koji drugi miroljubiv način u razumnom vremenskom roku bit će dostavljen na arbitražu na zahtjev jedne od tih država stranaka. Ako šest mjeseci nakon datuma zahtjeva za arbitražu te države stranke nisu u mogućnosti postići dogovor o organizaciji arbitraže, bilo koja od tih država stranaka može predati spor Međunarodnom sudu zahtjevom u skladu sa Statutom Suda.

3. Svaka država stranka može, u vrijeme potpisivanja, ratifikacije, prihvata ili odobrenja ili pristupanja ovoj Konvenciji, izjaviti da se ne smatra obvezanom stavkom 2. ovog članka. Druge države stranke neće biti obvezane stavkom 2. ovog članka u odnosu na bilo koju državu stranku koja je stavila takvu rezervu.

4. Bilo koja država stranka koja je stavila rezervu u skladu sa stavkom 3. ovog članka može u bilo koje vrijeme povući tu rezervu slanjem obavijesti glavnome tajniku Ujedinjenih naroda.

Članak 64.

Potpisivanje, ratifikacija, prihvat, odobrenje i pristupanje

1. Ova Konvencija bit će otvorena za potpisivanje svim državama od 2025. u Hanoiju, a nakon toga u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku do 31. prosinca 2026.

2. Konvencija će biti otvorena za potpisivanje i organizacijama za regionalnu gospodarsku integraciju pod uvjetom da je najmanje jedna država članica takve organizacije potpisala ovu Konvenciju u skladu sa stavkom 1. ovog članka.

3. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju. Isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda. Organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju može položiti svoju ispravu o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju ako je najmanje jedna njezina država članica to već učinila. U toj ispravi o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju takva organizacija navodi područje svoje nadležnosti u pogledu pitanja uređenih ovom Konvencijom. Takva će organizacija izvijestiti i depozitara o svim relevantnim promjenama opsega svoje nadležnosti.

4. Ova Konvencija otvorena je za pristupanje bilo koje države ili organizacije za regionalnu gospodarsku integraciju čija je najmanje jedna država članica stranka ove Konvencije. Isprave o pristupanju polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda. U vrijeme pristupanja organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju dat će izjavu o opsegu svoje nadležnosti u odnosu na pitanja uređena ovom Konvencijom. Takva će organizacija izvijestiti i depozitara o svim relevantnim promjenama opsega svoje nadležnosti.

Članak 65.

Stupanje na snagu

1. Ova Konvencija stupa na snagu devedesetog dana od datuma polaganja četrdesete isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupanju. Za potrebe ovog stavka svaka isprava koju položi organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju neće se pribrajati onima koje su položile države članice te organizacije.

2. Za svaku državu ili organizaciju za regionalnu gospodarsku integraciju koja ratificira, prihvati ili odobri ovu Konvenciju ili joj pristupi nakon što bude položena četrdeseta isprava u tu svrhu, Konvencija stupa na snagu tridesetoga dana od datuma kad ta država ili organizacija položi mjerodavnu ispravu ili na dan stupanja na snagu ove Konvencije u skladu s odredbama stavka 1. ovog članka, ovisno o tome koji je datum kasniji.

Članak 66.

Izmjena

1. Pet godina od stupanja na snagu ove Konvencije država stranka može predložiti izmjenu i dostaviti je glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, koji će predloženu izmjenu proslijediti državama strankama i Konferenciji država stranaka Konvencije na razmatranje i odlučivanje o prijedlogu. Konferencija poduzima sve potrebne napore u cilju postizanja konsenzusa o svakoj izmjeni. Ako su iscrpljeni svi napori u cilju postizanja konsenzusa, a sporazum nije postignut, za donošenje izmjene potrebna je, kao krajnje rješenje, dvotrećinska većina prisutnih država stranaka koje glasuju na sastanku Konferencije država stranaka.

2. Organizacije za regionalnu gospodarsku integraciju u pitanjima koja su u njihovoj nadležnosti ostvaruju svoje pravo glasa na temelju ovog članka s brojem glasova koji je jednak broju njihovih država članica koje su stranke Konvencije. Te organizacije ne ostvaruju svoje pravo glasa ako njihove države članice ostvare svoje pravo i obrnuto.

3. Izmjena usvojena u skladu sa stavkom 1. ovog članka podliježe ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju država stranaka.

4. Izmjena usvojena u skladu sa stavkom 1. ovog članka stupa na snagu s obzirom na državu stranku 90 dana nakon datuma polaganja kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju te izmjene.

5. Kada izmjena stupi na snagu, obvezujuća je za države stranke koje su izrazile pristanak da njome budu obvezane. Ostale države stranke i dalje će biti obvezane odredbama ove Konvencije i svake prijašnje izmjene koju su ratificirale, prihvatile ili odobrile.

Članak 67.

Istupanje

1. Država stranka može istupiti iz ove Konvencije slanjem pisane obavijesti glavnom tajniku Ujedinjenih naroda. Takvo istupanje stupa na snagu godinu dana od datuma na koji glavni tajnik primi obavijest.

2. Organizacija za regionalnu gospodarsku integraciju prestaje biti strankom ove Konvencije ako iz nje istupe sve njezine države članice.

3. Istupanje iz ove Konvencije u skladu sa stavkom 1. ovog članka podrazumijeva i istupanje iz svih njezinih protokola.

Članak 68.

Depozitar i jezici

1. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda određen je za depozitara ove Konvencije.

2. Izvornik ove Konvencije, čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španjolski tekst jednako vjerodostojni, položit će se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

U POTVRDU NAVEDENOGA, dolje potpisani opunomoćenici, propisno ovlašteni od svojih vlada, potpisali su ovu Konvenciju.